PROMIN

ПРОМІНЬ

Ч. 4
Квітень
1977

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ

No. 4 **APRIL, 1977** **VOL. XVIII.**

Виходить раз у місяць

Видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

PROMIN

РІК XVIII. **КВІТЕНЬ, 1977** **Ч. 4**

Monthly Publication

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Передплата в Канаді	$8.00
Передплата до інших країн	8.00
Поодиноке число	.80

Передплату висилати на адресу:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

Subscription in Canada	$8.00
Subscription in other countries	8.00
Single copy	.80

Address:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

В ЦІМ ЧИСЛІ:

— З днем Воскресення Христового ... 1
Євген Маланюк — Євангеліє піль ... 1
Віра Вовк — До Христа ... 1
С. Паладійчук — Українські Великодні гаївки ... 2
Стефанія Пауш — Д-р Савеля Стечишин ... 3
М. Мороз — Заклик Комісії Прав Людини до Українців країн Вільного Світу ... 4
Н. К. — Замість китиці квітів ... 5
Лідія Лугова — Все йде, все минає ... 5
Г. Ващенко — Українська жінка і наше майбутнє ... 7
Н. К. — На передодні нашого з'їзду ... 10
Відділ для дітей — ... 11
Марія Савіцька — Звіт пров. з'їзду в Бріт. Колюмбії 12
Квіти незабутнім ... 14
Prof. Clarence A. Manning — Taras Shevchenko as a World Poet ... 15
Музейні Вісті ... 19
Дам'ян Горняткевич — Українське та европейське народне мистецтво ... 19
Громадська і родинна хроніка ... 21
Річні звіти відділів ... 28
Українська Вишивка ... 31
Домашне господарство ... 32

НА ОБКЛАДИНЦІ: Ягіл-Ягілочка — графіка Мирона Левицького

ПІСНІ ДЛЯ ДІТЕЙ

Укладу музики Євгена Вавринюка, учителя державних і рідних шкіл.

„Пісні для дітей" спеціяльно призначені для шкільних дітей і середньої молоді. Ось що говорить автор у передмові до збірника:

„Збірник складено так, щоб виховники мали вільний вибір відповідно до рівня своїх учнів. Кожна пісня має фортепіяновий супровід. Деякі з них надаються для драматизації.

Підставою у вивченні Української мови може бути також і пісня. Діти з природи люблять співати... Музика може стати ключем до вивчення мови".

Збірник „Пісні для дітей" містить 56 пісень з нотами. Виданий заходами Ради Української Школи з Фундації ім. В. Сарчука. Ціна $2.75 для шкіл. Замовляти:

UKRAINIAN EDUCATIONAL COUNCIL OF CANADA

9 St. Johns Avenue
Winnipeg, Manitoba
R2W 1G8

ЮВІЛЕЙНИЙ З'ЇЗД 50-ЛІТТЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

відбудеться в Саскатуні, Саск.

в днях 17, 18, 19, 20 і 21 серпня 1977.

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

З днем Воскресення Христового

Ось знову наближається велике рокове свято — свято Світлого Воскресення Христового, свято нашого українського Великодня, що його так велично опоетизував наш народ у своїй вірі і слові.

І ми з властивим нам зворушенням, з певними сподіваннями готуємось належно стрінути ці святочні, урочисті дні.

Великдень! Ввесь його зміст, роковини великої драми, а ще більшої радости, роковини, яким добігає дві тисячі літ, не тільки, що не замінили себе чимсь новим, не тільки, що не затерлись в пам'яті людства, але наростали і збагачували себе культом багатьох релігійних і народніх форм, що перетворились у традицію, освячену і незмінну. А ці традиції внесли в життя людей так багато величної краси і сили.

І це пригадує нам, що в днях буднів нашого життя, особистого, чи громадського, заклопотаних і схвильованих так часто, тужимо за новим, модерним, тужимо за змінами, забуваючи про те, що на світі лише те цінне, що має вічні вартости.

Таким є наш Великдень, в якім знаходимо віру і заспокоєння. Великдень, який пригадує нам про найбільшу посвяту для добра інших, про любов і всепрощення, що їх показав нам прикладом Син Божий.

Хай же цей Великдень буде і для нас в цім ювілейнім році днем, що скріплює віру у віч ні вартости життя, віру у нашу працю і посвяту для добра нашого народу і його Воскресення до вільного життя.

Євген Маланюк

Євангелія піль

Все здавалось, що там, за селом,
Під горбом, біля того хреста,
Легкий вітер торкнеться крилом,
І ми раптом побачим Христа.
Теплий день кликав далеччю піль,
Мріяв обрій в гарячій імлі,
І якийсь нерозгаданий біль
Почувався в зітханнях землі.
Так, як завше, шуміли жита,
Коливались колоссям важким.
Ми самотньо дійшли до хреста,
Не зустрівшись ні з ким.
Але там, де над морем ланів
Розійшлась лазурова блакить,
Його білий хітон прояснів
І розтанув над обрієм вмить.

Мироносиці-жони рано-вранці прийшли до гробу Життя Подавця, знайшли ангела, що сидів на камені, і він, провістивши їм, так промовив: „Чому шукаєте Живого серед мертвих, чому оплакуєте Нетлінного у тлінні? Ідіте, благовістіте ученикам Його.

Віра Вовк

До Христа

Вже стільки літ, як люд мій безупину
Підносить хрест раменами Симона
І давить дерево, і пече корона
Моїх братів, розп'ятий Божий Сину!

Вже стільки літ! І сестри — як калина
Ідуть сумні крізь будяки й тернину,
Щоб дати — їм Вероніки хустину.
Вишивану в передсвітні години.

Громи б'ють мідні, тнуть холодні тучі,
Роздертий килим вівтаря багріє.
Настав вже час, клекочуть Богом хвилі

...І діви, що олій несуть пахучий,
В трираменний свічник закам'яніють,
Як знайдуть білий цвіт в пустій могилі.

УКРАЇНСЬКІ ВЕЛИКОДНІ ГАЇВКИ

Свято Воскресення Христового, назване нашим народом „Великоднем", заступило у нас свято весни, яке нарід наш обходив перед прийняттям віри Христової. З святом весни були зв'язані різні народньо-релігійні звичаї, які нарід витворив на шляху розвитку своєї культури. Деякі з тих звичаїв Церква наша усунула, а деякі з них залишила. Із залишених звичаїв одні з часом заникли, а другі заховались у народі та існують там, де нема національного й релігійного переслідування.

До Великодніх звичаїв належать весняні забави з піснями, що їх нарід наш називає „гаївками". Їх є дуже багато в нашому народі, зокрема в Західній Україні. Має їх багато моє рідне село Шупарки, Борщівського повіту. З шупарських гаївок пригадую собі наступні: Зайчик, Огірочки, Воротар, Жучок, Вишита сорочка, Подоляночка, Гагіл-гагілочка. Всі гаївки є великодньою забавою зі співом, одні з них є лише дівочі, другі мішані. Учасники забави виконують відповідну акцію і співають своєрідню арію. Одну з них, а саме „Та горить явір" пригадую собі дуже добре, бо я брав участь в цій забаві під церквою того села сімдесять літ тому. Зміст цеї гаївки, або гагілки ось такий:

Та горить явір далеко далеко,
Та пішли дівки гасити-гасити,
Та цебром воду носити-носити,
Скільки в цебрі водиці-водиці,
Стільки в дівчат правдиці-правдиці.

Та горить явір далеко-далеко,
Та пішли хлопці гасити-гасити,
Решетом воду носити-носити.
Скільки в решеті водиці-водиці,
Стільки в хлопців правдиці правдиці.

Обі частини гаївки співають дівчата в колі з 10-20 дівчат. Хлопці прислухуються співові, стоячи кругом кола дівчат. В першій частині є признання для дівчат. Хлопці мовчать, деякі підсміхаються і махають головою заперечуючо. В другій частині є закид хлопцям, що в них мало правди. Хлопці гніваються, вриваються в коло дівчат і розганяють їх. Дівчата перебігають на друге місце, творять знову круг і знову повторюють забаву, а хлопці роблять з ними те, що попередньо і змушують дівчат, щоби перестали співати проти них.

Наведена гаївка цікава своїм змістом, формою і співом. Таку прикмету мають усі гаївки. Також вони мають виховну вартість для молоді. Нарід доцінював їх і плекав на шляху розвитку своєї національної культури. Велика шкода, що гаївки поволі заникають. Це наша втрата в ділянці своєрідної культури. Нарід без своїх національних традицій — бідний нарід, хоч би він матеріяльно був багатим. Гроші — це матеріяльне багатство, а традиції — духове. Дух цінніший від гроша. Радіймо, що ми багаті на традиції.

Ст. Паладійчук

„Великодні дзвони дзвонять,
Пісня ллєсь: „ХРИСТОС ВОСКРЕС!"
І журбу і смуток гонить
В цей великий день чудес."
Я. Вільшенко

З нагоди найсвітлішого дня радости —

ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО,

щиро вітаємо
традиційним привітом:

Христос Воскрес!

Первоієрарха нашої церкви Високопреосвященнішого Митрополита АНДРЕЯ, Високопреосвященнішого Митрополита МИХАЇЛА, Високопреосвященнішого Архиєпископа БОРИСА, Вікарного Єпископа Східньої Єпархії Владику МИКОЛАЯ, Світлу Консситорію, Всечесне Духовенство, Централю Союзу та всіх членів Союзу Українців Самостійників, Молодь, редакцію так цінного „ПРОМЕНЯ", все Членство та прихильників з Родинами і бажаємо радісних свят, душевного спокою й Божої благодатті.

Воістину Воскрес!

Галина Сенишин голова
Надія Грицина кор. секретарка
Марія Іванець, референтка

Д-р САВЕЛЯ СТЕЧИШИН

На передодні Ювілейного З'їзду Союзу Українок Канади, слід пригадати нашому членству, нашому загалові, про тих перших сіячів, які посіяли здорове зерно організаційного життя в незорану ще піонерську цілину; це зерно глибоко впустило сильні паростки в канадський ґрунт і зродило нам славну, крайову організацію — Союз Українок Канади. Господь поблагословив їхню працю, їхні труди, мрії та первісні цілі, які є актуальні і по теперішні часи. Всі чотири основательки активні між нами і втішаються успіхами своїх зусиль, після 50 років неймовірно великої посвяти й праці в культурний розвиток і збереження українського життя в Канаді. Ними є: д-р Савеля Стечишин, Дарія Янда МкМаллен, добродійка Леонія Слюзар і Марія Мадюк.

Сьогодні зупинимося коротко над життєвим шляхом першої піонерки-організаторки жіночого руху в Канаді — Савелі Стечишин. Вже від 1923 року, вона разом із студентками дівочого гуртка „Могилянки", мріяли про оформлення української жіночої організації в Канаді. Почалась їхня праця створенням жіночого товариства ім. О. Кобилянської в Саскатуні — тут народився наш Союз, тут будемо святкувати його Ювілей 50-річчя в цьому році.

В нашій історії „Чверть століття на громадській ниві", читаємо про Савелю Стечишин: „Служити своєму народові і працювати для нього на кожнім кроці, стало змістом її життя. У неї з кожним днем зростало бажання зорганізувати порозкиданих по широкій Канаді українських жінок, повести їх дорогою громадської праці і вказати на ті великі обов'язки, що лежать перед українською жінкою і матір'ю вихователькою".

Як дружина ректора Інституту П. Могили, бл. п. Юліяна Стечишина, вона мала великий вплив у вихованні молодих студенток „Могилянок" на свідомих провідниць. Багато з них, покінчивши студії, розійшлись по Канаді, організували відділи, навчали в рідних школах, поширювали українську культуру, український світогляд, на місцях. Завдяки їх невпинній праці, зросла густа сітка клітин-відділів в шістьох провінціях Канади; українське життя набирало чимраз більше значення і зросло до тих розмірів, що втішають нас сьогодні.

Про заслуги в цьому Савелі Стечишин треба відмітити дещо з більших її заслуг:

— вона була перша українка в Канаді, яка

мала нагоду закінчити університетські студії та отримати ступінь домашньої економіки. В тих піонерських роках тільки мале число дівчат мало нагоду закінчити навіть середню школу.

— Була першою редакторкою жіночої сторінки в „Українському Голосі", під заголовком „Довкола домашнього огнища", що служила для організаційних потреб Союзу аж до започаткування власного журнала „Промінь" в 1960 році.

— Вона перша взялася за монументальну працю — видання авторитетної української куховарської книжки: "**Traditional Ukrainian Cookery**". На її заклик, членки по відділах та інші особи надсилали до неї українські приписи, які треба було точно виправити, що забирало чимало труду і праці. Ця книжка дуже популярна не тільки між українцями, але й між нашими співгорожанами — називають її „біблія українського куховарства".

— Савеля Стечишин є між першими членками Союзу, що були нагороджені Шевченківською медалею під час Конґресу Комітету Українців Канади, за визначні заслуги для українців в діяспорі.

— Також треба згадати, що перший провізоричний статут Союзу Українок Канади приготовила пані Савеля за поміччю і порадою її чоловіка.

— Щоб належно відмітити її діяльність і заслуги, Савеля Стечишин була гідно вшанована,

з нагоди святкування 30-ліття існування Колегії Св. Андрея в Вінніпеґу, минулої осені. Під час конвокації, отримала почесний ступінь „Доктора Церковних Прав". Вона є перша жінка в Канаді, що удостоїлась такої почесті!

Поза свою широку громадську діяльність — виїжджаючи з доповіддями по відділах, на різних з'їздах, святкуваннях, конференціях, писання статтей, вона мала час виховати троє дітей, а також, до великої міри, допомагати чоловікові, бл. п. Юліянові Стечишинові, в писанні „Історії Українців Канади", що видав Союз Українців Самостійників".

Під час Ювілейного З'їзду, в місяці серпні, в Саскатуні, всі ми матимемо нагоду гаряче стиснути руку нашим основателькам, а зокрема д-р Савелі Стечишин! В листі до Централі вона пише: „Я дуже радію, що дочекалась прожити до ювілейного року дорогої для мене організації і рада б Вам допомогти у Вашій праці, якщо на це зайде потреба".

Можна сміло ствердити, що завдяки членкам калібру Савелі Стечишин (а в нас їх, слава Богу, є по відділах в Канаді!), наша організація, Союзу Українок Канади, святкуватиме Золотий Ювілей, а кадри молодих, ідейних членок забезпечать існування організації в наступних 50 роках — і далі!

Стефанія Пауш

ЗАКЛИК

Комісії Прав Людини СКВУ до українців країн Вільного Світу

На основі вісток міжнародних аґенцій в початку лютого 1977 року совєтські власті арештували Миколу Руденка та О. Тихого. Як відомо вони публично вказували на нарушення людських прав в Україні всупереч тих зобов'язань, які СССР підписали визнаючи Хартію Прав Людини Об'єднаних Націй на ще так недавно відбутій Гельсінській Конференції.

Це черговий доказ дійсних інтенцій уряду СССР, це чергове намагання здушити вияви свобідної думки та національної свідомости жителів України, їхні намагання користуватися хоч би тими правами, які навіть конституція СССР і УРСР теоретично ґарантують громадянам СССР і УРСР.

Відвага і мужність наших братів і сестер в Україні доказують, що мимо страшного терору, арештів, насильних висилок до психіятричних заведень — український народ змагається за свої національні і людські права.

Їхня постава — це велике зобов'язання для всіх нас українців вільного світу.

Ми не можемо мовчанкою сприйняти цього чергового акту терору в Україні.

Ми мусимо об'єднано повести акцію протесту в обороні наших братів і сестер, в обороні поневоленого українського народу.

Президія Секретаріяту СКВУ і Комісія Прав Людини СКВУ вислали апелі до урядів держав учасників Гельсінської Конференції, Генерального Секретаря ООН, Курта Вальдгайма. в обороні ув'язнених. Комітет Українців Канади і Український Конґресовий Комітет Америки заапелювали до урядів Канади і ЗСА взяти в оборону невинно арештованих в Україні.

Ми закликаємо всіх українців вільного світу провести масову кампанію протестів перед урядами своїх країн та до Об'єднаних Націй в обороні останньо арештованих в Україні.

Хай не буде ані одної країни, в якій ця акція не пройде масово. Апелюйте до членів парляментів, науковців, преси, радіо, телебачення — щоб вони знали правду про стан масових переслідувань в Україні, щоб вони стали в обороні наших братів і сестер!

Це наш обов'язок супроти них, який ми можемо і мусимо сповнити гідно!

За Комісію Прав Людини СКВУ:

сен. П. Юзик, голова — **інж. М. Мороз,** секретар

Відділ СУК ім. кн. Ольги в Содбурі, Онтаріо

сердечно вітає

ЦЕНТРАЛЮ, ПРОВІНЦІЙНІ ЕКЗЕКУТИВИ, РЕДАКЦІЮ ЖУРНАЛА „ПРОМІНЬ", УПРАВИ ВІДДІЛІВ ТА ВСЕ ЧЛЕНСТВО СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

з нагоди 50-пітнього ювілею.

Хай цей ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ зміцнить наші сили на дальшу працю для добра українського народу.

НА МНОГІЇ ЛІТА!

Марія Макаренко, голова — **Добр. П. Свириденко** секретарка

Замість китиці квітів

При кінці м. грудня 1976 року в м. Монтреалі упокоївся в Бозі о. протопр. д-р Володимир Слюзар, довголітній настоятель Собору Св. Софії в Монтреалі, заслужений церковний і громадський діяч, любитель музичного мистецтва і його диригент та великий прихильник Союзу Українок Канади, як і журнала „Промінь".

В українській пресі в Канаді так і поза її межами появились повні некрологи про життя і творчу працю бл. п. о. д-ра Володимира та вислови повні співчуття родині та УГПЦ в Канаді, яка втратила одного з найбільш передових, активних і заслужених церковних достойників.

Нашу скромну китицю квітів на свіжу могилу складає управа центрального проводу Союзу Українок Канади, редакція журнала „Промінь" та численне членство нашої організації, особливо такі місцевости (як відділи Союзу) в Шіго, Фовм Лейку та Йорктоні, де о. протопр. Володимир у своїх початкових парохіях в Канаді разом з добр. Леонією Слюзар ніс ту справжню духовну опіку нашому народові, аж до Монтреалу 1926 року, в якім розгорнувши свою діяльність завершив її разом з громадянством величною святинею — Собором Св. Софії.

Діяльність о. д-ра протопресвітера Володимира відома цілій, а особливо східній Канаді: Ляшін, Оттава. Содбурі, Торонто, Гемилтон, Ошава. Виндзор, куди приходив як дорадник і організатор УГПЦеркви в Канаді.

Пропресв. о. д-р Воолдимир Слюзар — людина чисто криштального характеру. Любов до ближнього, увага до кожної людини від найменшого до найстаршого, подати помічну руку, поділити смуток чи радість інших було законом його життя, а разом з тим, як духовний опікун був він строгий супроти непослуху, зберігаючи тим самим достойність провідника і духовного пастиря.

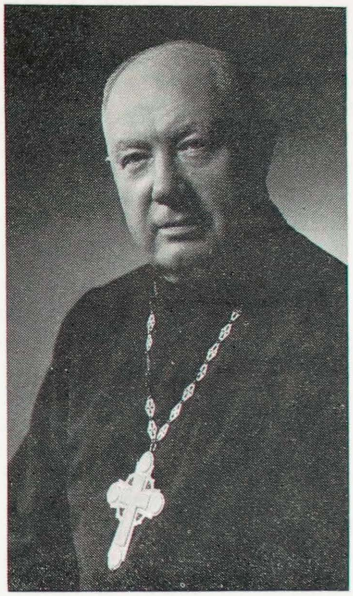

Відхід о. д-ра Володимира Слюзаря глибоко відчула монтреальська громада, а ще більше ціла Українська Гр.-Православна Церква в Канаді.

Союз Українок Канади, разом зі своїм членством висловлює глибоке співчуття дружині о. д-ра В. Слюзаря, дост. добр. Леонії Слюзар і всій ближчій та дальшій родині.

Н. К.

ВСЕ ЙДЕ, ВСЕ МИНАЄ...

На вічну пам'ять незабутнього Протопресв. Д-ра Володимира Слюзаря

Дуже важко прощати людей, які відходять від нас у кращий світ і з якими ми тут на землі вже ніколи не стрінемося. Однак цих людей, які були наші рідні, чи друзі, ми ніколи не забуваємо, хоч їх немає між живими. Вони завжди з нами й ми їх бачимо в наших спогадах, очима нашої душі. Вони завжди живі в нашій уяві.

До таких незабутніх спогадів для мене є й буде світла постать отця д-ра Володимира Слюзаря і його милої дружини, добродійки Леонії. Будучи на еміґрації в Бельгії, читала я нераз в пресі про них, хоч не знала їх зовсім.

Коли в 1950 році приїхала до Канади, я вперше їх побачила на концерті — і ця моя перша зустріч залишилась в моїй пам'яті. Висока імпозантна постать отця з такими лагідними синіми очима, а біля нього, його дружина добродійка, елеґантна енергійна пані в повнім значінні цього слова.

Я постановила конечно їх ближче пізнати. Нагода швидко трапилася. Була я запрошена до їх гостинного дому, де щораз більше затіснювалася наша приязнь. До дому п-ва Слюзарів загощували неодні подорожуючі, а відві-

давши їх, записала свої милі враження в гостинну книжку.

Не було свят, щоб ми не обмінювались святочними карточками або під час літа, як о. Володимир і добродійка виїжджали на короткий відпочинок, присилаючи мені карточку. Пізнала я в їх домі їхню високо-культурну доню п'яністку пані Любу, як також пані Галину Мельник — активну у Всеканадській Жіночій Раді, пані Галину Гнатишин — тепер в Міжнародній Жіночій Раді, та редакторку „Променя", Наталю Когуську.

Пригадую як лежала я в шпиталі, а добродійка прийшла мене відвідати з чудовою китицею квітів-гвоздиків, а від отця принесла карточку з поздоровленням. Під час одної візити в них, переглядала я родинний альбом. Не забула я знимки отця й його батьків в прекрасних багатих строях з місцевості його народження Чунків, Кіцманського повіту з Буковини. Зустрічів наших було багато й я пізнала, що це небуденні люди, що вони обоє з глибоким знанням й я дуже цінила нашу приязнь.

Була я в Соборі на недавньому шлюбі доні моєї товаришки. Я тоді вперше почула яким великим проповідником був саме Отець Володимир: „Ти береш, молодче, найкращу „рожу" з нашого городу, тільки не зломи її зарання, бо зробиш їй велику кривду". Знову на концерті УССів, тому кілька літ, Отець Володимир мав реферат. Присутні не тільки старі, але й молоді слухали його з запертим віддихом, це не був реферат — це були живі слова зібрані в одну гармонію великого патріота, старшини учасника визвольних змагань, передані нам з якимсь болем і скаргою, бо „встоятись не було сили" в цих змаганнях за волю України. Шкода тільки, щоб цей реферат затратився. Любила я слухати хор, при Соборі Св. Софії, яким отець Володимир, як дириґент — композитор сам довгі літа дириґував. Бувала я й на самостійних концертах пані Люби Слюзар Бавер, де віддзеркалювалась любов й знання української музики, яку передали їй батьки.

Дня 8 грудня 1974 року, наша спільнота в Монтреалі торжественно відзначила 50-літній Ювілей Священства отця протопресв. Володимира. В листі подяки ювілят писав таке: „За цю ласку я безмежно вдячний Богові, що дозволив мені віддати більшу половину мойого життя при самовідданій праці моєї дорогої Дружини, яка ділила зо мною долю й недолю священичого життя, та при співпраці вірних, що вірили в післанництво своєї Рідної Церкви в Монтреалі". Хто й коли не складав подяки о. Володимирові завсіди й всюди підкреслював „це не для мене ці похвали, цього я би не був зміг зробити, як би не моя дружина, це її заслуга". В мізерних словах не можна схарактеризувати людини такого великого маштабу. яким був покійний отець Володимир. Тож не тільки найближча рідня покійного стратила велику чинну людину на всіх відтинках громадського, культурного й музичного життя, полишаючи за собою велику працю.

Чудовий Собор Св. Софії, який з високого положення Розмонту, красується візантійським стилем, лишився як перлина завершеним ділом покійного. Тому, під час сумних похоронних обрядів дня 29 грудня 1976 р. нарід тиснувся до цеї Святині, щоб востаннє віддати належну пошану покійному, великому й достойному Синові України. Залишилися його добрі діла, як неодин приклад його трудящого життя.

Впродовж свого життя о. Володимир був нагороджений різними почесними грамотами. Крім душпастирської праці, був 25 років членом Консисторії, тому Колеґія Св. Андрея нагородила його почесним докторатом Богословія і грамотою. — Отець Володимир давав духову опіку по інших містах Канади, як Торонто, Гамільтон. Ошава, — а основником парафій Лашін, Оттава, та Содбурі. Не чужим було його ім'я по всій великій Канаді. Зійшов у могилу як воїн на стійці, не нарікаючи на свою хворобу й терпіння, які останньо на довший час прикували його до ліжка. А довкруги нього під час хвороби ділила його долю вірна Дружина (зі своєю донею Галиною) а сама ледве держалася на ногах; — та додавала її сили — ВІРА, що ось, ось, і подужає її добрий муж, — на жаль воля Господа була інша . . .

Прийміть від мене, дорогенька пані Добродійко, й моїх рідних, найсердечніші співчуття з Вашою цілою родиною. Най Господь дасть Вам пережити Ваше горе. Велику ласку в Господа Ви мали — така ніжна й добра, бути дружиною такого визначного чоловіка, як був покійний отець Доктор. Нам тут остали тільки чудові спогади про визначну постать покійного — яка була між нами, як — маяк серед моря, — ціле своє життя.

Лідія Лугова

Проф. Г. Ващенко

УКРАЇНСЬКА ЖІНКА І НАШЕ МАЙБУТНЄ

(Продовження з м. лютого, ч. 2, стор. 5)

Чужинці — мандрівники, відзначаючи красу української жінки, разом з тим відзначали і її високі духовні властивості. Так, наприклад, Павло Алепський пише про чепурність наших жінок, про їх привітність і цікавість до знання.

Про привітність, охайність і високий естетизм української жінки писали й мандрівники, що відвідували Україну в пізніші часи, в 18 і 19 столітті. Всі вони відзначають чепурність української жінки, високий естетичний смак, любов до квітів і таке інше.

Нові часи історії нашого народу дали шерег українських жінок, що ними міг би пишатися кожний з культурних народів світу. Між ними були самовіддані революціонерки, як Маруся Ковалевська, Людмила Волкенштайн, Ольга Басараб, Олена Теліга, Богачевська і інші. Любов до батьківщини не дозволила їм терпіти знущання з нашого народу з боку загарбників, — і вони пішли на боротьбу з ними, не боячись ні тюрми, ні смерти.

Не мало було між ними й талановитих письменниць, як Ганна Барвінок, Олена Пчілка, Дніпрова Чайка, Н. Кобринська, О. Кобилянська і між ними — гордість України — Леся Українка, що залишила після себе твори всесвітньої вартости. До їх можна причислити й високоталановиту Марка Вовчка, що хоч і була мішаного походження, але так полюбила наш нарід, так міцно зжилася з ним, так чудово засвоїла його мову, що своєю вдачею стала справжньою українкою.

З-поміж українських жінок вийшло багато визначних актрис, між ними яскрава зірка українського театру Марія Заньковецька, що своїм талантом ніскільки не поступалася перед світовими актрисами, як Сара Бернар і Елеонора Дузе.

Українська жінка дала також багато для науки. На доказ цього досить назвати проф. Харківського університету Ефименкову Олександру і проф. Харківського, а потім Київського університету Наталію Мірзу-Авак'янц, а також славетного ученого педагога Софію Русову.

Великі здібності виявила українська жінка в громадській організаторській роботі. Такими були Мілена Рудницька, О. Кисілевська, Людмила Черняхівська, Наталія Кобринська, піонерка жіночого руху на Україні. Всі вони, крім того, брали участь в українській літературі.

Дуже багато славетних жінок і дівчат-українок дали 1917—1921 роки. Згадати б хоч Софію Галечко, О. Степанів, А. Дмитерко і багато інших, ніде незаписаних, героїчних імен, що виявили такий високий патріотизм, і таку жертвенність в громадській роботі, що перед ними бліднуть знамениті тургенєвські жінки, якими так захоплюються не лише росіяни, а й багато інших народів.

На жаль, а може й на сором, деяких героїнь наших визвольних змагань рідко хто знає. Хто, наприклад, знає С. Солохненкову або А. Котеленцеву? А вони безперечно заслуговують на те, щоб довго жити в пам'яті свого народу.

Багато невідомих героїнь - українок працювало на ниві народньої освіти, виявивши жертвенну самовідданість і великі, педагогічні здібності.

Характеристично, що майже всі названі вище жінки не були, так би мовити, "синіми панчохами". Вони ніскільки не втратили своїх високих властивостей справжньої жінки. Любов до батьківщини вони сполучували з любов'ю до своєї родини, завзятість і мужність в боротьбі сполучували з жіночою ніжністю, власну працю на ниві громадській і письменницькій з допомогою чоловікові. Прикладом такої жінки - друга може бути О. М. Кулішева, дружина Куліша, відома під прибраним ім'ям Ганна Барвінок.

Куліш писав про свою дружину: "Без О. М. книжка моя не була б написана. Увесь життєвий клопіт взяла вона на себе, бережучи мій спокій, мій час, моє здоров'я. Жодна жінка не могла стільки зробити для письменника, і разом з тим вона ще знаходила час писати свої власні оповідання" . . .

Справжньою дружиною свого чоловіка, що уміла разом з тим сама безпосередньо працювати для свого народу, була дружина Б. Грінченка — М. Загірня. Вона перекладала твори найвидатніших европейських письменників на українську мову, разом з чоловіком працювала для української школи, а також

працювала над українським словником.

З погляду об'єднання в особі жінки чисто жіночих рис і високовартісної культурної громадської роботи може бути славетний історик України — Наталія Мірза-Авак'янц. Ще за студентських років вона захопилася історією України виявила в цій галузі науки великі здібності. Досить рано вона одружилась з молодим красивим юристом Мірзою-Авак'янц. Родині його, особливо матері, не подобалось, що його дружина захоплюється наукою й громадською роботою. Вона хотіла, щоб невістка обмежувалась виключно життям звичайної жінки, матері й хазяйки в патріярхальній родині східнього типу. На цьому ґрунті між молодою українкою та армянською родиною почались непорозуміння. Наталія, хоч і любила дуже чоловіка, але не могла пожертвувати для нього своєю науковою працею й залишила його. В 1917-18 роках, залишивши свою маленьку доньку Міру у своєї матері на Переяславщині, вона працювала як лектор на курсах українізації вчителів, виявивши в цьому, крім ґрунтовних знань історії України, великий лекторський хист. В 1918 р. вона була на посаді лектора, потім професора Полтавського університету, в 1920 р. перейшла до Харківського університету, де стала безпосередньою помічницею й заступницею відомого історика Багалія. Ще в Полтаві вона написала декілька цінних історичних розвідок, а в Харкові розгорнула широку дослідницьку роботу. Характерна риса її наукових праць — це тонкість історичної аналізи і солідна обґрунтованість висновків.

В 1935 р. Мірза-Авак'янц перейшла до Київського університету, а в 1938 р. була заарештована і у в'язниці померла.

Умови підсовєтського життя дуже швидко відбились на українській жінці. Найміцніша фізично й духовно частина нашого селянства, як чоловіків так і жінок, була фізично знищена. Уціліла переважно селянська біднота, яка ще до революції, через гірші матеріяльні умови життя, в своїй масі поступала і здоров'ям і навіть фізичною красою перед більш заможним селянством. Після революції матеріяльний стан селян не тільки не покращав, а навіть значно погіршав. Недостатнє харчування, погана одіж, антигігієнічні умови життя, а до того ще й тяжка, часто непосильна для жінки, праця руйнували здоров'я. А особливо тяжким ударом для українського народу був страшний голод в 1932-33 році. Він не тільки звів у могилу мільйонів 8-10 нашого селянства, а підрізав здоров'я і тих, що залишилися живими, і тих, що мали ще народитися. Все це призвело до того, що змінився на гірше самий фізичний тип українця і, зокрема, тип української жінки. На Україні рідшою стала жіноча краса, поєднана з здоров'ям.

Згубно вплинули умови підсовєтського життя й на моральний стан нашого жіноцтва. Большевики з перших днів революції повели жорстокий наступ на народні традиції в галузі релігії й моралі. Вони свідомо розкладали родину й нищили статеву мораль. Дітям прищеплювалася непошана і навіть презирство до батьків, як представників старого буржуазного світу. Серед молоді шириться погляд на любов, як на чисто фізіологічний акт, а на одруження, як на юридичну формальність, яку можна повторювати багато разів.

Все це не могло не вплинути на моральний стан української жінки.

Розкладала українську жінку й друга світова війна, коли чоловіки пішли на фронт, а на Україну насунула маса німецького війська.

І все ж таки українські жінки в значній своїй частині, особливо селянки, навіть при таких розкладницьких умовинах зуміли зберегти себе й свою жіночу честь. Багато українських жінок не зважаючи на запеклу боротьбу большевиків проти релігії, зберегли вірність церкві Христовій і нашим релігійним традиціям. Під час панування жорстокого терору, коли органи НКВД арештовували мільйони українців, розстрілювали й засилали їх на каторгу, багато наших жінок виявили героїзм, що перевищує героїзм оспіваних російськими письменниками жінок декабристів. Наші жінки місяцями і навіть роками уперто ходили до НКВД довідатись про долю своїх рідних, наражаючись на велику небезпеку, носили їм передачі і разом з чоловіками їхали добровільно на страшну каторгу.

Такі ж риси виявили наші жінки і в часі німецької окупації. Іноді вони проходили тисячі кілометрів тяжкого шляху, щоб побачитись зі своїми заарештованими чоловіками. Це іноді зворушувало навіть холодних, байдужих до чужого горя, німців.

Взагалі мораль нашого жіноцтва в цілому стоїть вище, ніж навіть мораль жіноцтва у народів, що тисячоліття мали свою державу

і не зазнали такого знущання, як український нарід.

Українська дівчина і в партизанці береже свою честь і тому стає дійсно героїнею, що заслуговує на всяку пошану.

Хто там іде і вперед веде?
Диво — це наші дівчата.
Личко, як мак, кругом козак,
Душа стрілецька завзята.
Не цілуйте їх, на війні — це гріх, —
Ви уберіть їх вінцями.
Слава тим дочкам, щирим козачкам,
Між січовими стрільцями.

Так співається в одній січовій пісні. Мимоволі в свідомості випливає величний образ надхненної Орлеанської Діви, Жанни д'Арк. І коли думаєш про цих українських героїнь, коли згадуєш таких жінок, як Наталія Мірза-Авак'янц, то само собою виникає питання: Чому то наші письменники у своїх творах не виводять наших дійсних героїнь, повних краси й високої жертвенности?

Майбутнє України значною мірою залежить від нашого жіноцтва. Коли воно покине гонитву за потворними модами і, засвоюючи кращі здобутки всесвітньої культури, буде плекати наші прекрасні традиції, коли воно буде берегти свою честь, буде якнайкраще виховувати дітей і творити здорове, змістовне родинне життя, коли воно зуміє так, як кращі українки в минулому, мудро сполучувати громадську роботу з інтересами родини; коли воно триматиме високо прапор релігії й моралі; коли воно утворить моральний ґрунт, на якому в рішучі хвилини нашої історії постануть українські Жанни д'Арк, — тоді перед нашим народом відкриються прекрасні перспективи, тоді здійсниться справжнє відродження України.

»Життя і Школа«

ЛИСТ ДО РЕДАКЦІЇ

Шановні Працівники
і пані Редакторко »Променя«!

Засилаю малий дар на »Промінь« і щиро бажаю Вам доброго здоров'я і багато успіхів у Вашій праці. Хай Господь благословить Вас і Вашу працю на многі і многі літа. Бажаю Вам щасливого нового року.

Осипа Чепелюк

Дорога Пані Чепелюк!

Зворушили Ви нас своїм дорогим листом, писаним Вашими руками. Дякуємо Вам за Ваші сердечні побажання, а зокрема за Ваш дар — $50.00 на фонд журнала. А це ж і рік нашого спільного золотого ювілею — Вашого і мого. Ювілей цього гарного діла, яке 50 років тому Ви, як піонерка, разом зі своїми дітьми творили, а яке принесло нам багаті жнива, щоб Ви могли ними радіти. Хай Господь держить Вас при добрім здоров'ї.

Ваша *Н. Когуська*

ПРОДОВЖЕНО РЕЧИНЕЦЬ ЛІТЕРАТУРНОГО КОНКУРСУ

Літературний конкурс з нагоди 50-річчя Союзу Українок Канади на найкращі оповідання з життя і праці в нашій організації, який був проголошений в ч. 11 журнала „Промінь" з жовтня 1976 продовжуємо до 31 травня 1977 р.

Централя Союзу Українок Канади

НА ПЕРЕДОДНІ НАШОГО З'ЇЗДУ

Центральна Управа Союзу Українок Канади, проголосила дату свого Ювілейного З'їзду і готується до нього з ентузіязмом та найкращими сподіваннями на його плідну працю. Ювілейний З'їзд запляновано відбути в Саскатуні, в тім місті, де зродилася думка про першу українську жіночу організацію в Канаді, яка там же й оформилась у Союз Українок Канади.

Ювілейний З'їзд Союзу запляновано відбути в днях 17. 18, 19, 20 і 21 серпня ц.р. З'їзд відбудеться спільно з іншими складовими організаціями СУС.

Від часу проголошення Ювілейного Року нашої організації, став помітний живіший рух серед членства на відтинку дещо відмінним від тих щоденних громадських обов'язків, як обіди, базарі, випродажі печив і чайних прийнять та всякої іншої господарської праці.

Це рух культурного підйому, без якого громадська праця стає тягарем; рух відчуття національної спільноти, туга за відродженням нашої ідейности, туга за зрозумінням нашого суспільства, що ми не лише громадські господині, але суспільно-громадські діячки, вартові нашого рідного культурного огнища в родині і в громаді.

Цей підйом почався з започаткуванням ювілейних святкувань 50-ліття нашої організації по відділах. Ці святкування пригадали нам, що крім нашої щоденної громадської праці у нас є також велич завдань жінки поневоленого народу, яку доля взяла за руку і вивела у широкий світ, як представницю своєї нації.

До редакції наспівають десятки звідомлень з ювілейних святкувань Союзу по відділах. Описи тих імпрез такі чудові, так насичені гордістю і святочними почуваннями членства. Ось як висловилась у своїм репортажі з ювілейної імпрези секретарка відділу ім. Доньки України в Роблині, пані Анна Горбай:

„Подяка нашій Центральній управі за видання Ювілейної Програми, яка допомогла нам відсвяткувати 50-ліття нашої організації. Ми були вдоволені, що вшанували нашу першу жіночу організацію в Канаді — Союз Українок Канади, **яка дала нам, членкам, нагоду себе просвічувати і виховувати наших дітей в релігійнім і національнім дусі.**"

І це голос рядової членки Союзу Українок, але який же він влучний і сильний у своїм змісті і каже нам про наші найбільші і найсвятіші завдання. Ці небуденні ідеали організації були поставлені на першім місці у програмі діяльности. Такі і подібні думки та вислови прочитуємо з відбутих уже ювілейних імпрез. Крім того деякі відділи заходились писати і видавати свою історію. Таку цінну і цікаву історію видав вже відділ ім. О. Кобилянської в Саскатуні, а велика частина відділів готується ще до ювілейних святкувань.

Активно проводиться кампанія грошей на будинок нашого центрального Музею Народнього Мистецтва і Культури Союзу Українок Канади в Саскатуні. Це справжнє велике і культурне діло, власний будинок, в якім проводиться і буде проводитись велика культурна праця.

Піднесення завдань і праці викликала також організаційна об'їздка голови Союзу Українок, пані А. Шемелюк по відділах. Закріплюється зв'язок між членством на місцях і центральним проводом. Управи відділів надсилають для журнала ювілейні побажання й тим самим фінансовими дарами скріплюють працю журнала.

Ось таким ходом оновленої культурної праці ми прямуємо до нашого ювілейного з'їзду, який мав би бути вінцем нашого 50-ліття, а початком сильних постанов закріпити вірність тим первісним ідеалам нашої організації і практичним проєктам невтомної праці над збереженням всіх наших культурних цінностей на майбутнє 50-ліття.

Н. К.

ЧЛЕНКИ ВІДДІЛУ ОЛЕНИ ПЧІЛКИ
в Бирнабі, Б. К.

З нагоди 50-літнього Ювілею
Союзу Українок Канади

вітають

Централю Союзу, Провінційні Екзекутиви і всіх членок та висловлюють признання тим, які започаткували Союзу, а також всім тим, які за минулих 50 років віддано працювали для добра Української Православної Церкви в Канаді та Рідної Школи.

Софія Островська, заст. голови

Д-ка О. Гикава, секр.

ВІДДІЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Юра Шкрумеляк

Христос Воскрес!

Діти:

Вже три дні, як хмари стали,
Потемнів Єрусалим,
Як Ісуса поховали
Вкрили каменем важким.

Вже три дні як суд ворожий
На хресті Христа розп'яв,
Вже три дні, як Він, Син Божий
За всіх нас терпів, страждав.

Підем діти, підем живо,
На могили приклякнем...
Але що там? Що за диво?
Гріб увесь горить огнем.

Гляньте, діти! Гріб порожний!
Хтось той камінь відвалить!

Ангел:

Це вчинив Господь всеможний
Він Воскрес!

Діти:

О, диво, див!

Ангел:

Не лякайтесь, приступіте!
Я посланець із небес!

Діти:

То є Ангел з неба, діти!

Ангел:

Так! Я є! Христос Воскрес!

Діти:

О, Воістину воскрес
Той, що був і є з небес!

Ангел:

Чудо це добро віщує:
Правда в світі запанує!

Ангел і діти:

Всіх нас нині звеселяє
Диво див святе чудесне!
Вже нас горе не здолає.
Наша доля теж воскресне!

З днем світлого

Воскресення Христового

вітаємо Великодним привітом Центральну Управу Союзу Українок Канади, Членок та Заряди всіх Відділів, Редакцію журнала »Промінь«, Духовенство і всіх вірних Святої Української Православної Церкви та весь наш Український Нарід по всьомі світі

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

За Саскачеванську Провінційну Екзекутиву Союзу Українок

Емілія Табашнюк — голова

Марія Гарбус — кор. секр.

З пресвітлим святом

Воскресення Христового

Членки Відділу Союзу Українок Канади ім. О. Кобилянської в Саскатуні

засилають

щиросердечні побажання

Централі Союзу Українок Канади, Редакції журнала »Промінь« та Членкам Союзу по Відділах у всій Канаді і всьому Українському Народові

Радісне

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Анна Холод — голова
Марія Гарбус — референтка

Звіт 10-го Провінційного З'їзду та 20-річчя Екзекутиви Союзу Українок у Ванкувері, Б. К.

З'їзд Союзу складових організацій СУС відбувся 9 і 10 жовтня 1976 в Авдиторії Катедральної громади. В суботу по обіді голова Екзекутиви Люба Кут-Шевчук відкрила З'їзд. Секретарки З'їзду були: пані А. Бойчук і М. Савицька. До президії запрошено голову Союзу Українок Канади А. Шемелюк, Д. Янду-Мекмилан, голову СУС д-ра С. Яремчука, голову Провінційної Екзекутиви СУМК Д. Гоголя, голову місцевого відділу ТУС та інших.

До резолюційної комісії увійшли: А. Шемелюк, Д. Янда-Мекмилан, Роман Шевчик, В. Дзюбенко, д-р С. Яремчук та Емілія Остапчук. Привіт склали голови відділів: Ванкувер — Л. Митрук, Бирнабі — Н. Демйон, Волей — М. Антонішка, Чиливак — Р. Григірчук, Вернон — В. Кучер, Келовна — Д. Марчишин і Анна Воробець.

Фінансовий звіт в подробицях представила Люба Киба —. Слідували звіти 1-шої заступниці М. Богдан, 2, — М. Савіцька, 3, — М. Лебедович, рекорд. секр. добр. — К. Бублик, кореспонденційної секр. — К. Демйон. Культурно-освітня референтка Е. Остапчук відвідала кілька відділів, промовляла на теми: „Українська культура і наш вклад у скарбницю Канади", „Сучасний рух в Україні", „Сріплення наших рядів" у відділах, Чиливек, Агасі, Волей. В нашім відділі ім. Лесі Українки на спеціяльному прийнятті українських гостей і делеґатів ГАБІТАТУ подала інформації про українську акцію на світовій конференції ОН, яка відбулася під гаслом „Людські населення у світі". Мала обов'язок в організуванні кіоску на форумі, наглядала над акціями сполученими з конференцією, приготування летючок, була участницею відповідних резолюцій від не-державних учасників Габітату і служила як дорадник приїжджим делеґатам з Торонта, Оттави, Гамільтону, Калгари, Едмонтону та Чікаго.

Організувала зв'язки з пресою і радіо, — дала признання іншим жінкам, бо це вони дали почин до успішної акції на Габітаті. Брала повну участь у Міжнароднім З'їзді Жіночих Рад, де було поважне число членок нашого Союзу.

Під проводом Люби Кут-Шевчук, на тім з'їзді вложено виставу мистецтва, літератури про сучасне положення в Україні, де жіноцтво вільного світу виявило велике співчуття до нашої проблеми та висловило свою солідарність з Україною. Екзекутива влаштувала прийняття-зустріч для українських делеґаток Жіночої Ради в Авдиторії Громади, де відділ ім. Лесі Українки своїм коштом і обслугою подав чай і закуску.

За Музейний Комітет дала звіт П. Клюкевич, „Промінь" — М. Боднарчук, архів — М. Микицей подала, що архіви впорядковані до 1972 року, Екзекутиви спонзорувала збірку світлин-фотографій відносно життя і діяльности українців Британської Колюмбії, почавши від 1895 р. понад 1,110 світлин, багато відфотографували з календарів та книжок, збіркою, удокументуванням та впорядкуванням займається Ф. Богдан. Викінчені альбоми будуть передані до музею.

Окружні представниці долини Фрейзер подала — С. Троян, долини Оканаґан — Анна Воробець, Келовна — Д. Марчишин, Бирнабі — Н. Торнер.

Голова Люба Кут-Шевчук подала, що тепер маємо 10 відділів: Агасі, Бирнабі, Кемлупс, Келовна (новий), Вернон, Чиливак, Ванкувер, Волей, Вікторія та Порт Албані. Є добрі вигляди на започаткування двох нових.

Наша Екзекутива спільно із Провінційною Екзекутивою КУК влаштовували 4 - 5 денні великодні фестивалі мистецтва, модельювання та демонстрації писанок у Сентеніял Музеї та в театрі, за поміччю відділів влаштовано літні стрічі в городі Сташинів. Брали участь у різних конференціях, відвідували усі відділи та тримали зв'язок з ними.

Голова висловила щирі ґратуляції і подяку та поділилася з присутніми вісткою про високозаслужену діячку на українськім культурно-освітнім полі, між своїми і

З'їзд Союзу Українок Канади та відзначення 20-річчя Провінційної екзекутиви в Британській Колюмбії 1976.

Зліва: СУМКівки — Дарця Кут і Таня Миронюк вітають голову Союзу Українок Канади пані А. Шемелюк хлібом і сіллю.

чужими, яка завжди помагала нам в кожній ділянці праці й федеральний уряд нагородив її найвищим відзначенням члена Ордену Канади за працю в користь громадянства, це є пані Емілія Остапчук. З'їзд прийняв гучними оплесками.

Вона звернула увагу на ювілейний напис, який по мистецькому виконала М. Лебедович, та відновила прикрасний малюнок „Перші поселенці Канади" — виконання і подарунок від Анни Воробець з Келовни та висловила щиру подяку членкам і управам відділів та членкам Екзекутиви, головно заступниці Марії Богдан за взірцеву співпрацю, кооперацію та мир і пошану, які існували між нами.

Члени ТУС і СУМК мали осібні сесії. До нової управи увійшли: Голова — М. Вакалюк, 1-ша заступниця — М. Савіцька, 2-га — М. Лебедович, 3-тя — Настя Воробець, рекорд. секр. — добр. К. Бублик, кореспонденційна — Г. Токарик, касирка — Л. Митрук. Референтки: культурно-освітня — О. Дзюбенко, консументів — К. Демйон, архів — М. Микицей, Жіноча Рада — М. Антонішка, „Промінь" — М. Боднарчук, музей — П. Клюкевич, людських прав — Л. Киба, многокультурність — А. Залубняк, організаторка добр. О. Мороз. Контрольна комісія: О. Круліцька, А. Бойчук і М. Сташин.

Вечірня програма почалася промовами молоді літніх курсів, в Тандер Бей, модераторка — Д. Антонішка, курсанти — Г. Капелюх, Т. Миронюк, М. Чуйко, Д. Шукуляк.

За красномовство першу нагороду дістав Р. Шевчик, 2-гу Таня Лисак. В поемах брали участь: Н. Фенсига — 1-ша, П. Коваль — 2, Л. Стасюк — 3-тя нагорода, Вольський, М. Каран та Д. Шумей. 1-ша і 2-га нагорода — чаші й срібного доляра, усі контестанти дістали срібні доляри.

К. Демйон переказала про заслуги уступившої голови Люби Кут-Шевчук і її велику працю в перебудові музею та для загального добра жіноцтва і української справи.

В неділю по Службі Божій, яку відправив о. прот. П. Бублик, СУМКівки при вході до Авдиторії на обід привітали колачем і солею. Делеґатам З'їзду роздано рожі і колоски пшениці, під час обіду, голова соборної громади Б. Талик передав привіт, а голова Союзу Українок виголосила обширну доповідь на організаційну тему та запросила взяти участь у визначенні 50-річчя Союзу в Саскатуні. Е. Остапчук закінчила свою палку доповідь словами „Мова це ключ до українського серця, до твого життя". За столом вшановано бувших голів Екзекутиви за останні 20 років промовами, квітами та золотою ложечкою Союзу — Г. Токарик, Д. Масцюх, П. Клюкевич, М. Вакалюк, останню Кут-Шевчук представила Е. Остапчук, вказуючи на її визначну працю, яка останеться для неї тривким пам'ятником, пані Шемелюк пришпилила їй золоту відзнаку.

Д-р Яремчук у своїй промові підкреслив признання в поступі жіноцтва, та побажав, щоб чоловіки і молодь ТУС і СУМК іншли їх слідами, для збільшення членства. По вечері були оглядини музею, потім концерт під керівництвом Р. Шевчука, СУМКівський хор в супроводі бандур, танцювальний гурток „Зерно" та жіночий хор, усі з Волей виконали по кілька точок. Ванкуверська танцювальна школа під управою Стасюків виконала 3 танці

Контест ручного мистецтва. За вишивки дві нагo-

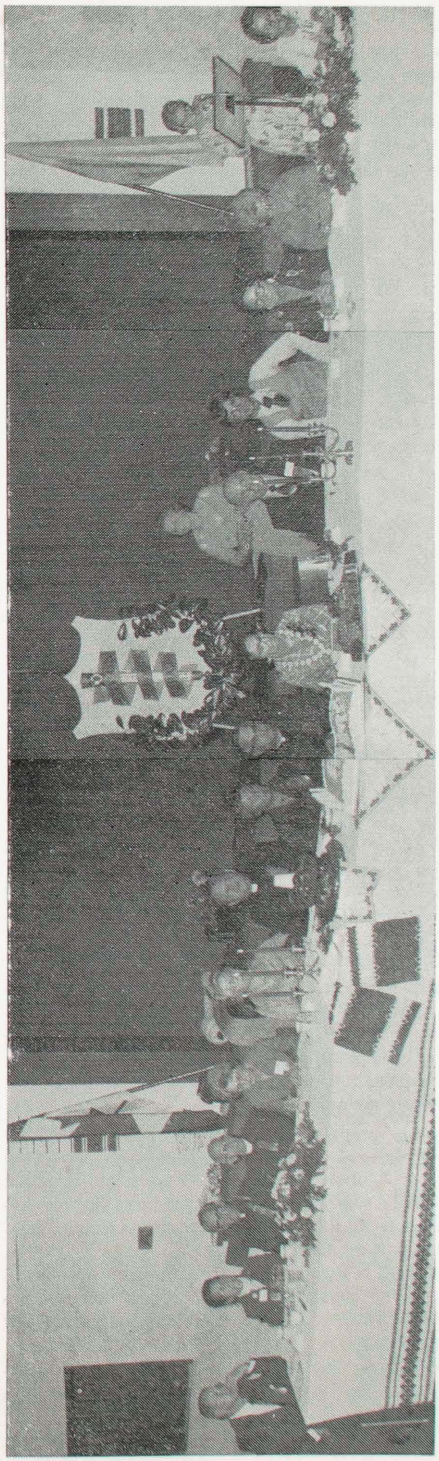

З'їзд Союзу Українок Канади в Британській Колюмбії 1976. Учасники З'їзду під час бенкету. Зліва: голова УПГромади — Б. Талик, Д. Янда-Мекмилан, о. П. Сацевич, о. І. Гикавий, голова відділу ім. Л. Українки, — Л. Митрук, добр. і о. П. Блажук, добр. і о. П. Бублик, голова С.У.К. А. Шемелюк, уступивша голова — Люба Кут-Шевчук, голова СУС д р С. Яремчук, голова провінційної екзекутиви СУМК — Д. Гоголь, референтка культури і освіти — Е. Остапчук, перша голова — Г. Токарик, (промовляє) — М. Богдан, вибрана голова — М. Вакалюк.

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. Теодора Максимюка, який відійшов від нас 8 лютого 1977 р., в його світлу пам'ять засилають члени хору в Сурей на журнал „Промінь" $28.00. Дружині Покійного та всій родині висловлюємо глибоке співчуття.

Хай пам'ять Покійного буде завжди з нами!

Хористи в Сурей

— — — — —

У десяту річницю смерти мого дорогого незабутнього мужа, бл. п. Йосифа Янішевського, який відійшов у вічний спокій 28 березня 1967 року, в його світлу пам'ять складаю $10.00 на журнал „Промінь".

Гафія Янішевська, Едмонтон

— — — — —

У 16-ті роковини смерти наших дорогих і незабутніх родичів — мами, бл. п. Марії і батька, бл. п. Дмитра Фербеїв в Едмонтоні, які упокоїлись в квітні 1961 році, в їх світлу пам'ять замість квітів складаємо $20.00 на журнал „Промінь".

Дочки — Леся Івасюк і Наталка Мельничук, Едмонтон.

— — — — —

Складаємо нев'янучий вінок і засилаємо $5.00 на журнал „Промінь" у пам'ять пок. Івана Ґабриша, який відійшов від нас 14 лютого 1963 р., віддавши багато своїх трудів для громадських організацій. Вічна йому пам'ять!

Діти, внуки і правнуки — Михайліна, Роман, Мирон, Дарлін, Роний і Донна Дем'янюки з Кемрось, Алта., **Богдан Дем'янюк** з Савт Бирнабі, Б. К.

— — — — —

Замість квітів на свіжу могилу нашого дорогого тата бл. п. Василя Дем'янюка, який упокоївся 2 лютого 1977 року в Ню Вестминстер, Б. К. складає на нев'янучий вінок $5.00 на „Промінь".

Діти — Роман, Михаліна, Дарлін, Роний і Донна Дем'янюки — Кемрось, Алта., **Богдан Дем'янюк** — Савт Бирнабі, Б. К.

— — — — —

У п'яту річницю смерти мого незабутнього чоловіка, пполк. Армії УНР, інж. Івана Янішевського, який відійшов у вічність 8-го квітня 1972 р. замість китиці квітів на могилу покійного складаю $20.00 на пресовий фонд журналу „Промінь".

Вічна йому пам'ять!

Ганна Янішевська, Торонто

Замість вінка на свіжу могилу моєї дорогої і незабутньої приятельки, бл. п. Марії Онисько, яка упокоїлась 1 січня 1977 р. в м. Трансконі, Ман., в її світлу пам'ять складаю $5.00 на журнал „Промінь".

Наталя Мельничук, Реджайна, Саск.

— — — — —

Складаю нев'янучий вінок у незабутню пам'ять у роковини смерти моєї дорогої сестри Оксани Сироїд, яка упокоїлася 30 березня 1976 р. Вічна їй пам'ять! Складаю $5.00 на журнал „Промінь".

Сестра Марія Кирилюк, Виндзор

— — — — —

На свіжу могилу нашої дорогої членки і піонерки, бл. п. Маланки Неміш, яка упокоїлась в Бозі 21 лютого 1977 року, посилаємо на нав'янучий вінок в її світлу пам'ять $10.00 на журнал „Промінь". Родині висловлюємо найсердечніші співчуття.

Членки відділу в Блейн Лейк і Кридорі

— — — — —

У пам'ять мого дорогого мужа, покійного Василя Лазаровича, який відійшов у вічність 1970 року, замість китиці квітів складаю $7.00 на журнал „Промінь".

Дружина Анна Лазарович, Саскатун

— — — — —

У незабутню пам'ять наших найдорожчих — мами, бл. п. Василини Саранчук, яка відійшла 29 жовтня 1935 р., тата бл. п. Семена Саранчука, який відійшов 13 квітня 1947 р., брата бл. п. Матея, який відійшов 18 серпня 1976 р. в їх світлу пам'ять складаю $10.00 на „Промінь". Незабутні рідні — зберігаємо про вас щиру любов і пошану.

Дочка Марія і внучка Оля, Торонто

— — — — —

У третю річницю смерти моєї дорогої мами і бабці бл. п. Татяни Троян, яка упокоїлась 16 квітня 1973 року на Україні, на їх могилу складаю, нев'янучий вінок в сумі $15.00 на журнал „Промінь". А пам'ять про Вас зберігаю в моїм серці. Хай Ваша рідна земля буде Вам легкою.

Дочка Євгенія Гребенюк з родиною, Бурлінґтон

— — — — —

Відділ ім. Ольги Басарабової у Гефорді складає нев'янучий вінок на свіжу могилу бл. п. Марії Вережак, яка упокоїлась 18 січня 1977 р., в її світлу пам'ять засилаємо $10.00 на журнал „Промінь".

За відділ — А. Ткачук, реф.

— — — —

У 4-ту, сумну і болючу, річницю смерти мого найдорожчого і повік невіджалуваного мужа бл. п. Івана Клима, що загинув в нещасливому автомобільному випадку 6 квітня 1973 р., замість китиці найкращих рож на могилу, складаю $20.00 на журнал „Промінь".

Спи спокійно, мій найдорожчий бл. п. мужу Іване, та про долю-волю свого рідного краю сни.

Смутком опечалена — Теодота Клим — дружина, Едмонтон, Альберта

роди одержала Л. Демко з Вернон, за вишивку, тканину, кераміку і писання писанок 5 нагород дістала Даруся Антонішка з Волей. За кераміку 2-гу нагороду дістала Олена Антонішка а 3-тю Ґеня Капелюх.

В. Дзюбенко, голова відділу ТУС відчитав резолюції, які були прийняті З'їздом. Відчитано також привіт і побажання від Головного Музею в Саскатуні з підписом голови Марії Ткачук та секретарки Анастасії Ніщук.

Люба Кут-Шевчук закінчила З'їзд і відзначення 20 р. існування Екзекутиви подякою усім тим, що чимнебудь причинилися до їх успіху.

Марія Савіцька,
секретарка З'їзду

TARAS SHEVCHENKO AS A WORLD POET

By Prof. Clarence A. Manning
Columbia University

(Continued from last issue)

The men of the present day were no better. In their quest for education and a new and better order, they were committing even worse deeds than their ancestors who were guilty only of political anarchy. Now they are introducing a deeper spiritual anarchy in their desire to be modern.

Are these vices only confined to Ukraine of the nineteenth century? Have they not been characteristic of many lands and many ages? Are they not in fact the chief feature of the present day? For five years the world has been engaged in the most destructive war of history. Nation after nation has been overrun and devastated as was Ukraine and worse and on the day of liberation in one land after another, there is a hope that the acceptance of an alien philosophy of the increase of civic strife, will somehow or other produce the millenium. It was the curse of Ukraine in 1919 even as it is of Europe and the world to-day, even as the keen eye of Shevchenko saw it in the middle of the last century. The whole Epistle, while it speaks of Ukraine and of Ukraine only, is applicable to the entire civilized world and it is one of those poems which can have a universal appeal and a universal message. The translation may be faulty, it may not be poetic as it is in the original but the ideas of the poet are not hampered either by metre or by language and they ring out their message wherever they are presented.

Shevchenko's condemnation of human greed and cruelty and lack of brotherhood are evident in almost every one of his major poems. Yet he feels a certain special bitterness whenever he come to speak of the cruelty of the villagers to one another and this is especially true of their attitude toward a young girl who has sinned and is cast out by her own people. The father may be a Russian and usually is, for under the cruel conditions of the time, a girl who was seduced by one of the ruling class had little redress. Her own people were as stern to her as were the outsiders. Shevchenko with his sensitive soul quickly turned these cases into a glaring revelation of

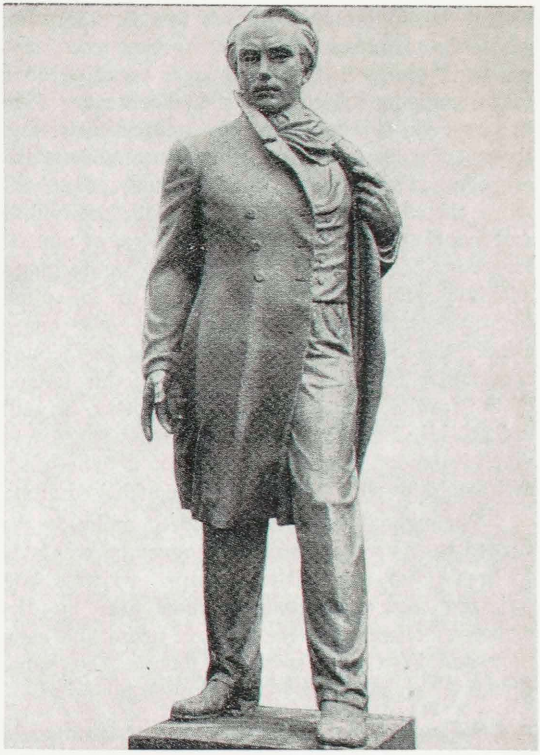

SHEVCHENKO MONUMENT IN WASHINGTON, D.C.

social injustice. It was the text of Katerina which he dedicated to the Russian poet Zhukovsky. His first love, a peasant girl Oksana, who befriended him when he was only thirteen years old, was herself a victim of the cruel law of the village and he never forgot her sad fate.

A firm believer in the sacredness of love, the poet could not restrain his indignation at all the abuses that were connected in the society of the time with love and marriage. His heart was perpetually torn by the revelation that in the quest for money and power, human beings doomed their own children to misery and worse. The story of the Hired Woman (Naymichka), the poor woman who can only secure a living for her infant son by handing him over to a childless couple

who are willing to hire her to care for him and who keeps the secret until she is on her deathbed, is another example of the injustice of the social order.

Shevchenko's feeling and his powerful pen again in this field elevate the subject from a narrow Ukrainian point of view to a consideration of all the problems of family life that exist anywhere. Perhaps in this field he is treading on a more common subject in world literature. Perhaps we can find more models for these tales and themes, for they are found in every modern literature but there is no one who has spoken out more clearly with his demand that family life and marriage should approach the ideal of mutual love, confidence and respect, that he has in many of his poems. Among the authors of the nineteenth century there are few who saw more clearly the evils of the narrowness of the village community than he did and with all his hatred of the foreign oppressors of his country, he still did not blind his eyes to the fact that there was much to be done before the day would come when evil would be wiped out of the life of his country.

Throughout his long period of exile, he returned to the same themes whenever he was able to break the prohibition against writing and painting that was imposed upon him by the orders of Nicholas I. He tried in prose and even now and then in Russian to handle the same theme which constantly preyed upon his mind.

When the poet returned broken from exile his writings took a new turn. He was not yet fully freed from army service, owing to the fact that he had been allowed to start on his return without the completion of all the necessary formalities, when he wrote the Neophytes, a story of the old Roman world and the persecutions of the early Christians. The comparison between the conditions in ancient Rome and those in modern Russia, between the Emperor Nero and Nicholas I were so striking that they terrified Kulish who was apprehensive lest the poem become the cause of more trouble for the broken poet. Yet if the average Ukrainian is going to draw these comparisons, the story has a universal appeal as all pictures of early Christianity can have. We need only think of the hold that such stories as Quo Vadis by Sienkiewicz or Ben Hur by Lew Wallace has to-day to appreciate the fact that the Neophytes has a broader appeal than Kulish and his friends first thought.

It is the story of the young patrician Alcides who is converted to Christianity by the teachings of St. Peter and becomes a leader of the Christians. He is arrested by order of the Emperor Nero and taken to Rome to be martyred in the Coliseum. His mother is at first overwhelmed by the sentence but she is so impressed by his prayers and by his death that she too becomes a Christian.

The theme of the story might well have been given to Shevchenko by his former professor of painting Bryulov, for it fits into the general pictures of classical antiquity and of the early Christian Church that have always achieved popularity in the widest circles. Undoubtedly there was in the mind of the poet a distinct reference to his own sufferings and those of his native land but the poem shows his detailed knowledge of the past, it shows the studies that he had undertaken at St. Petersburgh, and it stands out as a fine example of its type of literature.

The same can be said of his attempt to retell in simple form the story of the Blessed Virgin, Mary. There is the same latent comparison with Ukraine and there are a few phrases that perhaps represent a rather strong deviation from the conventional ecclesiastical story, but it has a wide appeal and the non-Ukrainian reader can appreciate the sincerity and the desire of the poet to make his ideas accessible to all. It is a touching story which never is lacking in dignity or universality and is certainly far more worthy of wide distribution than are many of the other modern attempts to portray the sacred characters as human beings of a given period and to expound their motives and their ideas.

On the whole the later works of Shevchenko achieve a direct universality, they are less localized than were the poems written before the arrest and exile to the steppes. In this sense they represent a broadening and a deepening of Shevchenko's vision, even though they often lack that direct application to human affairs that marked his early work.

Thus we can well say that the fundamental ideas of Shevchenko on the serious subjects which he treated have quite consistently a far deeper and a broader meaning for humanity than they would have if we confined their import only to the Ukraine of his day and to his fellow countrymen. Yet we would be far wrong if we restricted his importance only to those poems which express

some readily understood idea. By character and temperament Shevchenko hated every form of injustice and of wrong. He hated every form of slavery and throughout all of his poems, even those that are most broadly lyric in character, he expresses his desire that a time will come when truth and right will be supreme. At times he might have fits of depression and of doubt, but taking his poetry as a whole, we can consider it as an unchanging expression of his hopes and his beliefs. At times he may seem almost irreverent in his feeling that the present world order cannot be the expression of the will of God, unless God is a devil, but even there we can easily feel the tremendous moral sincerity of the man, his love for his fellow men and his zeal and ambition for them.

Of course in many of these poems which are truly lyrics as well as those which pertain to Ukraine, it often happens that the works lose their point and much of their charm in translation. It cannot fail to be otherwise for that is the undeniable value of lyric poetry. It is in these poems that his supereb mastery of the Ukrainian language comes out in all of its fullness and it is in these poems too that the limitations on the influence of a lyric poet become more prominent. Yet even a prose translation, bare and unadorned, cannot fail to express the idea that is uppermost in the mind of the singer. It is very rare, if ever, that Shevchenko achieves his effects by the use of needless verbiage, by a play on sounds as on a musical instrument. It is very rare that there is not some central idea that is clearly expressed in simple language, which is poetic in character, and which allows the foreign reader to understand something of the mood of the poet, something of his sincerity and something of the idea that he was trying to express.

The main theme of his work is Ukraine and perhaps he sums it up nowhere better than in one of the poems written in prison in St. Petersburgh while he was awaiting trial:

> It make no difference to me,
> If I shall live or not in Ukraine

and he concludes, speaking of the evil fate of his country:

> That makes great difference to me.

It would be hard to find any poet whose works are so completely bound up with the fate of his own land but it is noticeable at the same time that Shevchenko is free from that chauvinistic patriotism that is blind to the faults of his native land. It may well be argued that under the conditions prevailing at the time, he could hardly be expected to develop an imperialistic attitude towards the world. There are no signs of his doing so, for his vision of Ukraine is that of a weeping widowed mother bereft of her children, who have gone after strange gods, but at the same time he is profoundly convinced that her only hope of salvation is a return to the essentials of humanity, a moral rejuvenation, a return to being a land where all men are brothers and where the sacred principles of morals and Christianity are uniformly and widely held.

It is this aspect of his patriotism that makes his work so significant for the rest of the world. The Ukraine which he pictures and of which he dreams is a Ukraine that will be truly a paradise on earth. The citizen of another country can wish nothing more than that his own land may be moved with the same high feelings and rise to the same moral heights as those which Shevchenko postulates for his native land. It is this all towering aspiration of the poet for his country that makes his work harmonize with the best hopes and desires of men of good will everywhere.

Shevchenko nowhere outlines his view as to the nature of the new form of government that Ukraine is to have on the great day when it is restored to liberty. Radical critics have endeavored to cite his condemnation of the existing order as a sign that he was one with them. It is equally fair to point out that others of his friends and admirers were to be found among the more educated and the more tolerant and the more broadminded of the Russian conservatives. They could equally agree with him that a government founded on high and sincere moral principles would act justly and mercifully, whatever the external form might be.

To him that did not matter. All through his life he believed that Ukraine was to be a country where freedom and justice, charity and mercy, kindness and sympathy were to be the all important qualities. He begged for these, he pleaded for these, he scolded for these, and in this longing Shevchenko won for himself a high place in the literature that yearns for justice and right. The chords which he strikes find an answering echo in the hearts of all men and women who are aspiring to create a new and better world, who are trying to eradicate evil and misery from

among men and to create a truer and a better brotherhood.

Taras Shevchenko is a poet of Ukraine. Almost all of his adult life he was forced to live away from his beloved Dnipro, from its fields and steppes. Again and again he regrets that he will not die in Ukraine, that he cannot live there where hearts are kinder and nature is more beautiful than it is in the north. Yet at the same time with an almost never erring judgement, he puts his finger directly on those qualities that would make an ideal state. He is not at home when he describes evil deeds and those actions which led the country to its doom he reprobates and slurs over, even when they are necessary for his description of historical scenes. What he admires in this world are the finer sides of the Ukrainian character and history, those qualities of freedom and of independence that produced the Kozaks, those qualities that might have developed and created a great Ukrainian state that would have been a glory to the civilized world. That is why Shevchenko is the idol of the Ukrainian people and their unfailing guide in their aspirations for independence. That is why too he has transcended the narrow sphere of a national poet and why he has to-day a real claim to the attention of the entire world. There are poets who pride themselves on being international, who speak for humanity, and who lose themselves in vagueness and in generalities. They usually end in being citizens neither of their own land nor of humanity. Shevchenko so fully felt himself a part of Ukraine, so fully was attached to his native soil, and so fully strove to find in him that stamp of humanity, that emphasis on the qualities and the needs of their own community, their own nation, their own times, that they can look at him as a brother and a teacher. To-day, in the midst of a World War, when the ideals with which the world entered a crusade for righteousness are being replaced by vague generalities which cover only the denial of principles and the restoration of the balance of power, we need more than ever that feeling of brotherhood, that sense of moral values, that high determination to demand freedom and justice in the highest sense of the word that mark all of Shevchenko's poems and that made him one of the outstanding figures of the nineteenth century.

There are some poems of Shevchenko that are narrowly Ukrainian in scope that apply only to the conditions of his own time and place. There are poems that lose most of their value upon translation. Yet when we add these all together, they cannot be called the overwhelming part of his works. Rather Shevchenko lives at home and abroad on those poems which bear a message not only to the passing generation but to the world at large, and as the years pass the world will recognize more clearly his fundamental greatness, his ability to estimate the needs of humanity, man's craving for truth and right, and his desire for the good and the true. It is this side of his activity that Shevchenko offers to the world as his basis for world recognition, and unless the world turns its back upon the ideals which have elevated it from savagery and ignorance, he will surely receive it.

ON EASTER DAY

By Taras Shevchenko

On Easter Day among the straw
Out in the sun the children played
With Easter eggs in colors braw
And each of them loud boasting made
Of gifts received, One, for the feast,
Was given a shirt with sleeves of white;
One with a ribbon had been pleased,
One with a garment, laced and tight;
This boy was given a lambskin cap,
That one a pair of horsehide boots,
And one a jacket to unwrap.

Only one child among their bruits,
An orphan, has no gift of bliss;
Her hands are hidden in her sleeves.
She hears "My mother bought me this . . .
"My father got me that." (She grieves.)
Embroidered gay with dainty thread.
At last the little orphan said:
"The priest has fed me at his house."

Transl. by C. H. Andrusyshen
and W. Kirkconnel

МУЗЕЙНІ ВІСТІ

МУЗЕЙ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

ПОЖЕРТВИ НА БУДОВУ МУЗЕЮ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Відділи ім.:

Лесі Українки — Ванкувер, Б. К.	$1,000.00
О. Пчілки — Норт Бетлфорд, Саск.	500.00
Хариті Кононенко — Блейн Лейк, Саск.	250.00
О. Басарабової — Гефорд, Саск. (в пам'ять Ольги Андрущак)	100.00
О. Басарабової — Гленлин, Саск.	100.00
Лесі Українки — Мензі, Ман.	100.00
Св. Княгині Ольги — Торонто	100.00
Суддя Орест Бендас з дружиною — Норт Бетлфорд, Саск.	200.00
Розалія Томащук — Мічем, Саск.	100.00
Петро і Анна Семко — Саскатун	50.00
Марія Пернаровська, (в пам'ять Юрія Гребенюка)	20.00
Михайло і Зоня Марковські — Колонсей, Саск.	50.00
Єлисавета Канасевич — Кіндерслей, Саск.	50.00
Анна Лученко — Кіндерслей, Саск.	20.00
Василь і Домка Терновецькі — Вінніпеґ, Ман.	25.00
Анна Стасів — Тандер Бей, Онт.	100.00
Юстина Чепесюк — Тандер Бей, Онт.	100.00
Дмитро Мицак з дружиною — Едмонтон	25.00

По $10.00: Відділ ім. Л. Українок в Четам, Генрі Кріпкий, Михайло Олексин і Олекса Никіфорук з дружиною — всі з Мічам; д-р Савеля Стечишин (в пам'ять О. Андрущак) — Саскатун, Анна Боднарчук, Анна Калин, Катерина Парчевська — всі з Блейн Лейк, Марія Гуменна — Ітонія, Ізидор і Катерина Грицак, Саскатун (з нагоди 50-ліття п-ва І. і А. Кіщуків), проф. П. Кондра з дружиною — Вінніпеґ (в пам'ять М. Колтек), Ґрейс Карпяк — Вінніпеґ, Пані Матвійчук — Брендон, Василь Федейко з дружиною — Гайлевел (в пам'ять О. Андрущак і $10.00 в память Федейко — сестри К. Райчиби), Марко Шевчук — Вегревил.

По $5.00 — Галина Шевчук — Вакав, Мартин Томащук Мічам, Ґеня Бойчук — Кіндерслей, Френьк Загарійчук і Гелен Меленчук — Вегревил.

Рада Музейної Фундації висловлює щиро-сердечне спасіб усім жертводавцям.

Соня Стратійчук

Дальші пожертви просимо слати на адресу:

U.W.A.C. MUSEUM FOUNDATION FUND
1240 Temperance Street
Saskatoon, Sask., Canada
S7N 0R1

Дам'ян Горняткевич

УКРАЇНСЬКЕ ТА ЕВРОПЕЙСЬКЕ НАРОДНЕ МИСТЕЦТВО

Коли Олена Пчілка видала в 1876 р. свій альбом українських вишивок, це викликало відгомін аж у Парижі: два французькі вчені Леже й Рамбо, виголосилаи з того приводу низку відчитів, відкриваючи Европі наше народне мистецтво. Для Заходу твори українського народного мистецтва були тоді чимсь несподіваним, красою, — якої досі ніхто там не бачив, а яку неодин чужинець хотів пізнати й зрозуміти.

Тут насувається настирливе питання, чи тоді, коли інші звернули увагу на наше народне мистецтво, ми самі розуміємо якслід його? Правад, ми вміємо дорожити нашими писанками й вишивками, маємо навіть сміливість сказати, що вони належать до найкращих в Европі, одначе тільки з великим трудом прийшлося б нам обосновувати це твердження, відповісти на питання: яке місце займає українське народне мистецтво в загально-европейському?

Коли в нас ще замало поглиблене знання в тому напрямі, то годі за те обвинувачувати наш загал, бо студія над творчістю народних мас є в цілій Европі доволі нова. Всюди брак було дослідників, що виявляли б охоту заінтересувати основніше, глибше тією ділянкою мистецтва. Мистецтвознавці цікавилися з правила лише архітектурою, малярством і різьбою, або музикою, справу народного мистецтва залишали звичайно етнографам, а ті знову не хотіли входити в досліди на цьому полі, займаючися головним чином матеріяльною культурою і фолкльором. Почин до студій українського народного мистецтва дав у нас у 1870-их роках проф. Хведір Вовк і Олена Косач-Пчілка, а відтак проф. Микола Сумцов (своєю зразковою працею про писанки). Від тої пори дорога до дальших дослідів була вже відкрита. Появилося чимало розвідок у тій ділянці таких авторів, як Микола Біляшівський, д-р Мирон Кордуба,

Данило й Вадим Щербаківські, д-р Володимир Січинський, д-р Волод. Залозецький, Степан Таранушенко, Ірина Гургула, Віра Свєнціцька, Савина Сидорович і інші. Також чужинці посвятили українському народному мистецтву багато уваги, із німців працювали на полі проф. Міхаель Габерляндт, Рудольф Айтельберґер, Альойз Рігль, а інж. Еміль Кольбенгаєр видав прегарний, об'ємистий альбом буковинських вишивок; із поляків слід тут згадати Людвика Вержбіцького й д-ра Тад. Северина, дальше д-ра Степана Шумана; також англійці проявляли в тому напрямі живе зацікавлення. Праці тих авторів мають здебільшого спеціяльний характер. Сьогодні ці твори мало доступні ширшим колам наших читачів, бо майже всі вже вичерпані.

І саме тепер, коли виринає потреба відродження нашого народного мистецтва, особливо на великих просторах України, де воно під час большевицької навали було через довгі роки занедбане, слід призадуматися перш усього над його вартістю. Найважнішим питанням являється тут справа самобутности українського народного мистецтва, наскільки воно опиралося чи піддавалося впливам своїх европейських сусідів.

З усіх предметів нашого народного мистецтва найзамітніші писанки. Слід поставити їх на першому місці не тільки з огляду на їх важну обрядову ролю, але також з уваги на орнаментику, оперту на старовинних декоративних елементах і повну символічного значення. Яйце було символом весняного сонця, що розбуджує цілу природу до нового життя. Тому вже в глибокій давнині поширився звичай крашення яєць по цілій Европі та Малій Азії, а цей звичай зберігся в останніх часах головно серед слов'ян і в деяких околицях Румунії та Греції. Писанки вендів, тих найдальше на захід висунених слов'ян, відзначаються примітивним рисунком. Також зовсім скромні є вони в поляків, там вишкробують найчастіше взори на поверхні яйця, закрашеного одним кольором. Вправді й західні чехи здебільшого вишкробують на подібний лад узори, одначе їх рисунок є дбайливий, а під оглядом форми — дуже розвинений. На території Моравії красять писанки при помочі воску, тамошні писанкові взори бувають іноді доволі яскраві, але гармонійно зіставлені, добірні своїм рисунком. Рівнож російські писанки відзначаються куди кращими орнаментайнимми формами, як польські. Все ж таки найкращі писанки українські. Вони в'яжуться з численними віруваннями, леґендами та старовинними звичаями (прим. Рахманський Великдень), а їх узори такі багаті й різнородні, як ніде инде в Европі. Нічого дивного, що це багатство нашої писанкової орнаментики і традиційні великодні обряди навели шведського вченого Арне на здогад, що саме в Україні мусів повстати звичай крашення писанок і щойно звідсіля поширився згодом на інші краї.

Цілий простір України можна поділити під оглядом орнаментики писанок і вишивок на три основні полоси: на північному заході і в Карпатах зберігся в нас здебільшого геометричний орнамент, а на цілому широкому просторі поміж тими двома вузькими смугами, — рослинний. Оця широка середуща полоса була терeном мандрівок різних народів від найдавніших часів, а всі вони впливали на розвиток нашої народної орнаментики своїми мистецькими виробами. Натомість недоступні поліські болота й верхи гір зберегли перед постороннiми впливами первісні, оригінальні декоративні форми, а з ними й старовинні звичаї та вірування. Тому український геометричний орнамент має для дослідника дуже важне значення, він є основою до студій нашого народного мистецтва і надає цілій народній творчості своєрідний характер.

Одначе геометричні взори не є якимись рисунковими примітивами, ані не впливають на зубоження писанки. Найкращим доказом цього є гуцульські писанки, де поодинокі орнаментаційні елементи творять передуману, завжди добре скомпоновану цілість, а краскове зіставлення — зложене з погідних, теплих тонів, — дає зорову насолоду. Подільські писанки вражають старовинністю взорів, тут находимо мотиви, які завдяки традиції зберігалися довгими віками серед населення. Галицька Волинь виплекала своєрідний тип писанок, що відзначається майстерністю рисунку й високою культурою кольориту. Вицвітом краси цілої Сокальщини являються писанки Ірини Білянської, селянки із Городилович, яка довела техніку й рисунок до найвищого розвитку. (далі буде)

„Життя і Школа"

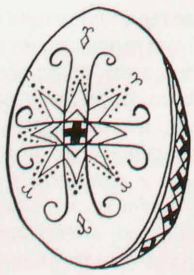

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

СМОКІ ЛЕЙК, АЛЬБЕРТА
ВІДДІЛ ім. О. КОБИЛЯНСЬКОЇ

В неділю(21 листопада 1-976 року наш відділ, ім. Ольги Кобилянської, відсвяткував 50-ліття Союзу Українок Канади.

Стіл був накритий вишиваним українським обрусом, на якому стояв ювілейний торт удекорований свічками та з написом „50-ліття Союзу Українок Канади".

Святочна програма складалася з таких точок: хор відспівав „О мати Божа", вступне слово прочитала пані Л. Врайт, „На роковини Шевченка" — продеклямував В. Садовий. Доповідь „Дорогами нашого 50-ліття" прочитала голова товариства М. Паламарик, хор відспівав „Стоїть явір над водою",, „Мені однаково" — деклямував В. Антонюк, о. Лорен у своїм слові вшанував наших померлих членкинь, гості-учасники відспівали „Вічная пам'ять", а за здоров'я членкам відспівали многоліття, „Піонер" деклямував М. Рошко, кінцеве слово — О. Предій, хор відспівав „Як славний".

Ювілейне свято закінчилось чайним прийняттям та роздачею ювілейного торта.

З цієї нагоди відділ пересилає $25.00 на пресовий фонд журнала „Промінь". Щира подяка жертводавцям.

Марія Антонюк, секр. преси

Бандуристи: Тома Тимор, Вівяно Тимор, Володимир Зубрицький, Варя Мілько, Євген Метулинський.

Головний стіл: добр. Ґ. Равлюк, диригент І. Токарик, голова відділу Г. Михальчук, голова громади Сенчук, голова Союзу А. Шемелюк, о. М. Равлюк, голова Сх. Екз. Г. Сенишин, голова ТУС Ю. Сальський, голова СУМК Г. Гірняк, уступаюча голова відділу М. Лазарович.

ПАНІ А. ШЕМЕЛЮК
В ОТТАВІ

Гостина голови Централі Союзу Українок Канади в Оттаві почалася 8 січня, коли це не летовищі вітали її Галина Михальчук і Ліда Шульгин.

В неділю, по Службі Божій вітав пані А. Шемелюк настоятель о. М. Равлюк. Святочний обід приготовили членки відділу під керуванням господині пані Г. Желем. Вітали присутніх голова відділу п-і Г. Михальчук. Господинею того дня була пані добродійка Ґ. Равлюк. Виступав ансамбль бандуристів під проводом пана Євгена Метулинського з репертуаром колядок і народніх пісень. Привіти виголосили голова ТУС пан Ю. Сальський, голова СУМК панна Г. Гірняк, голова громади пан Сенчук, диригент хору пан І. Токарик, голова Схід. Екз. С.У.К. пані Г. Сенишин. Представляли гостю пані І. Мушка і У. Строкон, а пані М. Лазарович і З. Джексон удекорували гостей квітами.

Головну промову виголосила пані А. Шемелюк, пояснюючи ціль об'їздки, щоб заохочувати працювати більше в культурно-освітнім напрямі, звертати спеціяльну увагу на українську мову, незабувати первісні завдання Союзу, перед світом обстоювати свій нарід, та інформувати про українську ситуацію чужинців поза межами Канади. Згадала про намічений Ювілейний З'їзд в Саскатуні цього року і відкриття Краєвого Музею Союзу. Пояснила що за 50 років ми маємо 136 відділів, що включає 4,000 членства. Промова була цікава і корисна. Я певна що всі членки Союзу вдячні пані А. Шемелюк за її труд і посвяту у праці для нашої організації.

Кінцеві слова подяки усім сказала пані Г. Михальчук, як рівнож вітала і дякувала за присутність на залі бувшим головам Централі Союзу пані Софії Василишин і пані Ользі Войценко.

Вечором того дня відбулась в домі п-ва Михальчуків мила і корисна зустріч пані Шемелюк, пані Василишин, пані Войценко, а також пані Д. Кір і пані Шемелюк, де при каві розвинулись приятельські дискусії на різні організаційні теми. Виміни думок того вечора були надзвичайно кориснимі для усіх присутніх.

Г. Михальчук

СВЯТИЙ МИКОЛАЙ
У ТОРОНТІ

Наші українські школи учать дітей говорити, читати й писати по-українськи, а також ознайомлюють їх з нашою культурою: піснями, танками, звичаями. Мабуть, найприємнішим дитячим звичаєм є свято Св. Миколая. Добре є й те, що головними співучасниками цього свята є діти. Вони довго готуються до зустрічі зі св. Миколаєм.

Радісний і веселий настрій панував серед дітей української школи при Катедрі Св. Володимира на святі Миколая в суботу, 19 грудня 1976.

Добродійка М. Фотій, як директорка школи, відкрила свято Миколая та привітала Владику, дітей і гостей. Потім передала керування святом учительці Марії Лисенко.

Шкільний хор під диригуванням п.

Ів. Пасерба проспівав св. Миколаю та присутнім декілька дитячих пісень, а малі бандуристи доповнили цю програму грою на бандурах.

Отець протоєрей Юрій Ференсів розказав дітям про життя св. Миколая та про його добрі діла, а учні 2-ої кляси під керуванням учительки Ірини Головатої проспівали пісню: „Зайчики в лісі..."

Владика Миколай поблагословив присутніх та відмітив, що йому приємно бути серед дітей на святі, та радісно бачити багато глядачів.

Найголовнішою точкою програми, була сценка: „Святий Миколай іде", яку підготовила учителька Ліда Лебединська...

Пригода сталася з дітками, які хотіли зустріти св. Миколая, але заблудились в лісі. Правда, вони не були там самі, бо коло них кружляли Сніжинки та літали Ангелики, які недопускали „чортиків" робити дітям шкоду...

Сценка кінчилась щасливо, бо св. Миколай таки знайшов діток. А на закінчення, св. Миколай обдарив чемних дітей щедрими дарунками. Задоволені матері й батьки, дякували вчителькам і дітям за милий дитячий концерт на св. Миколая.

Подала: **Ліза Бот**

СВЯТО 50-ЛІТТЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Саскатун, Саск.

Сього року сповнилося 50 років від заснування Союзу Українок Канади — організації українського жіноцтва в Канаді, яка входить як складова організація до Союзу Українців Самостійників. Це Ювілейне Свято відзначається по всіх осередках зорганізованого українського православного жіноцтва в таких маштабах, на які позволяють умовини в в даній околиці. Саскатун, як осередок заснування першого відділу Союзу Українок Канади й потім як місто, в якому офіційно засновано Союз Українок Канади як всеканадську організацію українського жіноцтва, відзначив 50-літній Ювілей особливо урочисто.

Свято влаштовано в неділю 14 листопада в гарно удекорованій Катедральній Авдиторії при великому числі членства відділу й гостей. Відкрила святочну програму голова відділу Марія Гарбус, яка в своєму добре підготовленому й добре виголошеному вступному слові накреслила значення Союзу Українок Канади і його діяльности для всього зорганізованого українського життя в Канаді. Спеціяльно пані Гарбус вказала на такі заслуги Союзу Українок Канади як допомога Українській Греко-Православній Церкві, виховання молоді, праця над розбудовою матеріяльної й духової сторін нашого життя.

Пані А. Шемелюк, голова Союзу Українок, промовляє на святі 50-ліття.

Пані А. Холод удекоровує пані А. Шемелюк, Марія Гарбус, голова, промовляє і вітає гостю.

Першою точкою програми після вступного слова — було виконання гимну Союзу Українок спеціяльним хором членок відділу під управою диригента Лаврентія Клапоущака. Як слова гимну так і мелодія та виконання зробили сильне враження на присутніх.

Далі до слова-привіту був покликаний настоятель Катедри Пресв. Трійці в Саскатуні о. Григорій Удод. В своїму слові о. Настоятель підтвердив важливий факт з історії нашого народу, що кожна світла доба цієї історії пов'язана з активністю українського жіноцтва. Так воно сталося і в Канаді — в час великого національного самоствердження українців в своїй прибраній батьківщині. Великі осяги, які здобуті українцями Канади треба у величезній мірі завдячувати зорганізованому українському жіноцтву, а серед нього найперше — Союзові Українок Канади. Вклад Союзу Українок Канади в кожну ділянку українського релігійного, громадського, культурно-освітнього й національного життя й такий великий і очевидний, що 50-літню діяль-

ність Союзу Українок можна уважати за найсвітлішу сторінку в історії українського організованого жіноцтва. На закінчення свого привіту о. Григорій побажав ще більших успіхів Союзові Українок Канади, зокрема в осягненні новий цілей в духовому розвитку українського народу.

Далі від Провінційної Екзекутиви Союзу Українок Канади на Саскачеван склала привітання голова Екзекутиви пані Михайлина Табашнюк, а пані Марія Ткачук, голова Дирекції Музею Союзу Українок Канади, вітала святочне зібрання від Музею. На цьому Ювілейному Святі в Саскатуні була присутня також голова Централі Союзу Українок Канади Анастасія Шемелюк, яка саме закінчила об'їзд відділів Саскачевану та була запрошена в Саскатун на Ювілейне Свято. Голову Союзу представила пані Анна Холод, коротко переказавши життевий шлях теперішньої голови, її велику посвяту справі Союзу Українок Канади та її турботи про свою організацію.

В своєму слові-привіті пані А. Шемелюк привітала саскатунський відділ з Ювілейним Святом від імени Централі Союзу Українок Канади, поділилася своїми враженнями з великою приємністю підкреслила, що в Саскачевані існує досить багато активних відділів. На закінчення привіту пані Шемелюк звернулася до присутніх з закликом посилити свої зусилля над виконанням тих великих завдань, які стоять перед Союзу Українок Канади, а спеціяльно над працею з нашим молодим поколінням.

Подяку голові Союзу за її привіт склала пані Михайлина Табашнюк, при цьому також вручаючи пані А. Шемелюк спеціяльну мистецьки виготовлену таблицю з таким написом: „За великі труди на добро Союзу Українок Канади, а зокрема в подяку за відвідини відділів Саскачевану, даруємо цю відзнаку голові Централі Союзу Українок Канади Анастасії Шемелюк. Провінційна Екзекутива СУК на Саскачеван. Саскатун, Саск. 14 листопада 1976".

Далі була коротка, але добірна мистецька частина свята, в якій молодий сумківець Богдан Гарбус чудово виконав кілька музичних творів на акордеоні, а сумківка Даруся Михайлюк по мистецьки продеклямувала поезію.

Пані Табашнюк вручає відзнаку пані Шемелюк, як вдячність за її труд між відділами у Саскачевані. Пані С. Стечишин, основоположниця, сидить за столом.

Центральною точкою цього Ювілейного Свята була доповідь першої голови й основоположниці Союзу Українок Канади д-р Савелі Стечишин, яку представила добр. Леся Удод. У своєму глибокозмістовному слові д-р Савеля Стечишин висловила радість з того, що Господь дав їй нагоду дочекатися до золотого Ювілею Союзу Українок Канади, організації яку вона з іншими передовими українками заснувала у 1926 році та в яку вложила велику працю впродовж минулих 50-ти років. Свою доповідь д-р Стечишин сконцентрувала навколо історичного огляду заснування й діяльности Союзу Українок Канади, при цьому підкреслюючи три важливі чинники, які сприяли успіхові організації: Інститут ім. Петра Могили, часопис „Український Голос" та саме ідейне жіноцтво, яке бажало свої ідеї поширити на якнайбільше число українок в Канаді. Захоплені величною ідеєю відродження свого народу й організації українського жіноцтва у свідому зорганізовану й ідейну частину українського суспільства, молоді тоді ентузіястки заснування Союзу Українок Канади перемогли багато перешкод на своєму шляху: брак досвіду в організаційній праці, брак елементарних матеріяльних засобів, молодий вік самих організаторок і т. п. З бігом часу Союз Українок Канади виховав сотні справжніх професіоналістів громадської праці, як також багато добрих провідниць, організаторок, бесідниць, і т. п. Закінчила свою доповідь д-р Стечишин закликом до жіноцтва посилити свою увагу на найголовніше завдання сучасного моменту — на збереження й розвиток української мови, як основу основ нашого українського життя.

Пані Тетяна Гарбар щиро подякувала доповідачці за її глибоко-змістовну й цінну доповідь. На закінчення програми секретарка відділу пані Оля Луцюк в кінцевому слові щиро подякувала усім учасникам цього Свята, зокрема д-р Савелі Стечишин за цінну доповідь, пані Анастасії Шемелюк за її участь у святі та всім тим, що брали участь у програмі. Своє кінцеве слово пані Луцюк закінчила висловом віри й надії в те, що друге півстоліття в історії Союзу Українок Канади буде ще більше успішним у виконанні завдань українського жіноцтва перед своїм народм.

Пані Гарбус подякувала всім учасникам свята як і також всім що допомагали у зорганізованню цього торжества і попросила всіх до чаю, що був улаштований дуже святочно нашою референткою чаїв Наталею Кіндрачук.

СВЯТО 50-ЛІТТЯ СОЮЗУ В ЕДМОНТОНІ

Заходами культ.-освітнього комітету у відділі Союзу Українок при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні відсвятковано 50-ліття організації Союзу Українок Канади. Свято відбулося в неділю 24 жовтня 1976 р. в Катедральній авдиторії по полудні.

Щоб належно відмітити цю історичну подію й урочисто відсвяткувати ювілей, членки комітету гарно прибрали авдиторію та приготовили відповідну програму. Малярка Марія Прокопів, яка постійно задовольняє різні мистецькі потреби організацій, виконала обкладинку програмки зі справжнім художнім хистом. До програми включено спеціяльно допоміжні матеріяли, які були приготовані Централею Союзу Українок для святкування 50-ліття.

Ювілейну програму відкрила предсідниця і голова відділу пані Василина Бойко та пояснила порядок точок програми. Вступне слово, що його приготовила голова Союзу пані Шемелюк прочитала голова культ.-освітнього комітету пані Марія Косташ. В першій частині програми були такі концертови точки:

Гимн Союзу Українок відспівали Леся Чумер й Єлисавета Андерсон. Поеми — виступ Української рідної школи. По цім слідувала головна святочна доповідь, яку з художнім хистом відчитала бувша голова Союзу Українок пані Стефанія Пауш. Опрацювали цю ідеологічну доповідь редакторка журнала „Промінь". В цій доповіді обширно насвітлено нашу історію, той величезний вклад праці, здобутки та осяги української жінки в громадськім житті впродовж 50 років.

Після доповіді продовжувалась частина концертової програми: Панна Віра Байрак, талановита солістка сопранове сольо відспівала такі пісні: „Зелені гори" — музика Балтаровича, „Садок вишневий" — музика М. Лисенка, слова Шевченка, „І снилося" — народня пісня, обр. Туркевича. Фортепіяновий супровід Валентини Доброліж, яка має за собою поважні здобутки на полі музичнім. По цім слідував виступ едмонтонського Сумківського хору, який проспівав ряд народніх українських пісень під управою молодого диригента Василя Звоздецького.

Під кінець програми предсідниця попросила п'ять членок — бувших голів Союзу Українок Канади — Дарію Янду, Катерину Міськів, Софію Василишин, Стефанію Пауш і Лесю Івасюк, які були вшановані корсажами живих квітів.

Кінцеве слово виголосила Надія Грінченко-Жмурко — культ.-освітня референтка Союзу. Програму закінчено українським гимном „Ще не вмерла Україна".

Після програми заходами соціяльного комітету присутні на святі мали нагоду весело провести час при чайнім прийнятті з перекускою.

Софія Василишин

ВАЖЛИВЕ ДЛЯ ДОПИСУВАЧІВ

У зв'язку з ювілейним роком до журнала наспіває чимраз більше цікавих звідомлень з імпрез, також різні дописи з родинної хроніки. Все це ми бажали б поміщувати за чергою і в більш стислій формі. В деяких описах є багато деталів, яких ми будемо примушені вилишити, щоб дати місце всім іншим матеріялам.

Пригадуємо, що дописи, чи то з родинної хроніки, чи з імпрез, які надіслані також до „Українського Голосу" і „Вісника", журнал не буде поміщувати. Нам пишуть читачки, що їм не цікаво читати той сам допис кілька разів, а тому, що журнал виходить лише раз у місяць такі дописи все скоріше появляються в часописах, що їх наші читачки передплачують.

Редакція застерігає собі право скорочувати дописи в міру конечности, а також пам'ятати що кольорові світлини для виробу кліш не є придатні.

Запрошуємо українських господинь надсилати до поміщення в журналі різні приписи, особливо на торти та різні печива.

Редакція

ТОРОНТО ВІДДІЛ ІМ. КНЯГИНІ ОЛЬГИ

5 грудня 1976 р. жіноче т-во ім. Княгині Ольги спільними силами з братством при Каттдрі Св. Володимира в авдиторії катедральної громади влаштували академію на пошану видатного каменяра Івана Франка. На сцені красувався портрет І. Франка вдекорований живими квітами а під портретом слова:

„Кожний думай, на на тобі
Мільйонів стан стоїть
Що за долю мільйонів
Мусиш дати ти одвіт".

Відкрив академію і сказав коротке вступне слово проф. М. Муха та представив присутнім дочку І. Франка пані Анну Ключко та внуків І. Франка п-во Ключко, а пані Ніна Козій вдекорувала їх корсажами.

Програмою провадила молоденька студентка університету Наталка Рева.

Змістовну і повчальну доповідь на тему: „Життя і творчість І. Франка" прочитав п. І. Боднарчук.

В мистецькій частині участь брали: Т. Олійник програма на піяно „Не пора, не пора", Маруся Осійчук виконала на піяно „Тарантеля" — А. Печонка. Галя Осійчук виконала на піяно „Сарабанд" Генделя, І. Мирон продеклямував вірш І. Франка „Моя любов", Артем Стрижовець продеклямував вірш В. Сосюри „Слово Івана Франка", Оксана Нагорна продеклямувала вірш І. Франка „Вічний Революціонер", Галя і Маруся Осійчуки виконали дует на піяно: Третя українська думка „Шумка" — Завадського, Таня Яців продеклямувала вірш І. Франка „Наймит".

Прекрасно і з великим чуттям Тарас Гільчук продеклямував вірш І. Франка „Каменярі". Микола Латишко виконав сольо-спів: „Куди ти злинув рідний краю" — муз. Степового, „Я не кляв тебе о зоре" — слова І. Франка, муз. М. Лисенка, „Як почуєш вночі" — муз. Д. Січинського.

Дочка І. Франка, пані Анна Ключко, прочитала „Пролог" до поеми „Мойсей". П. Шкурка прочитав уривок з повісті „Захар Беркут". Степан Пелешок, член братства при катедрі Св. Володимира, прочитав статтю Олега Сушка про твір І. Франка „Створення світу". На закінчення академії всі присутні спільно проспівали „Не пора, не пора".

Перша заступниця голови жін. т-ва

Ніна Козій склала щиру подяку родині І. Франка, всім виконавцям мистецької програми а гостям за таку чисельну присутність, та запросила всіх до кави і солодкого печива.

Каву приготовили пані: Гузюк, Карпюк, Легуні Михалюк.

Валерія Лисенко, реф. преси

З НАГОДИ РОДИННОГО СВЯТА П-ВА УГРИНЮКІВ ВІННІПЕҐ

Панство Дмитро і Євгенія Угринюки святкували 22 січня 1977 р. свій 65-літній ювілей подружжя у своїм власнім домі у присутности своїх дітей, внуків та отців духовних з добродійками, приятелів та сусідів.

П-во Угринюки широко знані у Манітобі, а зокрема в околиці Вайта, де були провідними людьми в церковній, просвітній та громадській праці. 1919 року по закінченні молочарського курсу в Манітобському університеті, п. Д. Угринюк був одним з ініціяторів зорганізування Кресент Крімері Ко. Лтд. І коли побудовано на Вайті молочарню, п. Угринюк був назначений управителем.

В той час у містечку Вайті не було ні церкви, ні Народного дому. Пан Угринюк, як любитель музики і співу почав учити в муніципальній залі світський хор. Тут подаємо уривок з „Пропам'ятної Книги Українського Народного Дому у Вінніпегу".

...„1919 року приїхав до Вайти п. Д. Угринюк, як управитель молочарні, вступив до обох товариств, і як чоловік музикальний і добрий диригент, учить хор, а молодь грати на інструментах, товариства стають сильніші і ще більше показується потреба мати власний будинок".

Тоді при Народнім Домі почали організувати і церкву і Взаїмну Поміч. Жіноче Товариство ім. Ольги Кобилянської зорганізувала пані Євгенія Угринюк і була його головою через три роки. Впродовж 15 років їх праця на Вайті була без жодної грошевої випагороди, за те громада вшанувала їх, нагородивши дожиботними почесними членами.

Діти підростали і треба було посилати до вищих шкіл, отже п-во Угринюки переселюються до Вінніпеґу і тут стають членами Українського Православного Собору на Боровс і Синклер задля недільної і української школи.

П-во Євгенія і Дмитро Угринюки

Одною з найбільш приємних праць на Вайті була компетиція, яку зорганізувала залізнича компанія С.П.Р. для іміґрантів з середньої Европи в ділянках господарських, шкільних і громадських. В цій ділянці найбільше треба завдячувати Жіночому Т-ву за першорядну вечерю, як для жюрі, то так і по береги заповненій публиці.

Прекрасно, з властивим йому гумором сл. п. Микола Мандзюк, як в англійській, то так і в українській мовах перевів той цікавий вечір. До того п. Угринюк приготовив концерт з кількох пісень з „Запорожця за Дунаєм", пісню „Владико неба і землі" та інших кілька пісень, за що Вайта дістала нагороду $500.00, німці в Ґретна дістали першу нагороду, а Етелберт третю.

1943 року п. Угринюк перекупив молочарню в Ґилберт Плейнс. Довідались громадяни про провід п-ва Угринюків у Вайті і звернулись, щоб улаштувати концерт Листопадового Зриву. По цім концерті п-во Угринюки включились в кипучий рух громадського життя.

В Ґилберт Плейнс був Народний Дім, але не було церкви і тут п. Угринюк виявив ініціятиву, зібравши певне число охочих членів та оголосили будову церкви. Зорганізовано також Жіноче Товариство ім. Лесі Українки і пані Є. Угринюк дала почин, щоб жін. т-во було при церкві, яке працює з церковною громадою до нині.

Щоб зробити громаду більш активною п. Угринюк піддав суґестію, щоб скликати окружний парохіяльний з'їзд. Поробивши всі приготування запрошено о. д-ра С. В. Савчука, який очолив святочну відправу, яка відбулась в Народнім Домі. Запрошено інших гостей, як суддю Я. Арсенича, д-ра Мї. Потоцького, Николу Григорчука. Програмою керував п. Д. Угринюк, і тут же по обіді він зробив заклик за пожертвами на будову церкви і від себе склав перший $100.00. Цим датком заохотив інших десять членів. Того дня було зібрано $2,000.00 на будову церкви у Ґилберт Плейнс.

Майже в той самий час п. Угринюк довідався, що у Вінніпеґу закуплено площу під будову Катедри Пресв. Тройці і зараз вислав на тут ціль $250.00. „Хай наша Церква, казав він — має свою Катедру у центрі

українського життя — Вінніпезі і хай вона дає провід по всій Канаді".

Спродавши своє підприємство у Ґилберт Плейнс, п-во Угринюки з родиною поселюються у Вінніпеґу і дальше включаються в громадську працю в церкві, а пані Угринюк у жіночім т-ві стає членкою. Була вона в управі Пров. Екзекутиви на Манітобу, а 29 березня 1959 року була нагороджена грамотою Союзу Українок Канади за 25-літню працю в організації.

П-во Угринюки впродовж свого часу були й є членами-уділовцями Інституту Петра Могили в Саскатуні, уділовцями Видавництва „Тризуб" („Український Голос"), членами Взаїмної Помочі від початків, членами Українського Народного Дому, доживотними членами Колеґії Св. Андрея, ктиторами Катедри Пресв. Трійці у Вінніпеґу і членами добродійного братства Св. Андрея при Соборі Св. Покрови. З нагоди ювілею подружжя хай доля щастить п-ву Угринюкам на многії літа.

Приятель

ЮВІЛЕЙНЕ СВЯТО СОЮЗУ У СКАРБОРО, ОНТ.

Відділ Св. Анни при українській православній церкві у Скарборо, Онтаріо відсвяткував 50-ліття Союзу Українок Канади в неділю 24 жовтня 1976 р. в церковній залі. Свято почалося молебнем, що його відслужив о. Микола Критюк, парох нашої церкви. По відправі всі зійшли до залі. На головному столі, покритому вишиваним обрусом був ювілейний торт з написом: „Вітаємо 50-ліття СУК", також короваї і свічки. По середині залі, на довгому столі розложена перекуска, а по середині стола стояли в вазі чудові, осінні квіти. По одному боці залі розложені столи для учасників свята. На столах, для прикраси, поставлено ляльку в народнім строї. На протилежному боці, багата виставка українського народного мистецтва, як також ручних робіт недільної школи.

Програму почала і перепроваджувала голова Марія Боднарчук. Насамперед привітала гостей а по тім попросила о. Критюка поблагословити свято. По перекусці, покликавши бувшу голову Едну Павлик до слова, сказала що пані Павлик включилася в наше церковне життя від самого початку і була членкою жіночої організації весь час, та 6 років головою відділу. Пані Павлик здала звіт цілої праці від заснування організації дотепер. Голова М. Боднарчук подякувала пані Павлик за таку інформативну доповідь. По цім попросила гостю-доповідачку Лесю Хорош-Ґреґорі до слова. Про пані Ґреґорі сказала, що вона пов'язана із Союзом Українок ще від 1948 р., при котрім вона виконувала різні функці.

Слідувала доповідь Л. Хорош-Ґреґорі. В скороченні: Ювілей це час переглянути те що було, що робилося, що зараз є, а найважніше укласти плян на майбутнє, сказала пані Хорош-Ґреґорі. У своїй доповіді вона зобразила життя перших українських поселенців в Канаді — представила обставини, які довели до створення СУК, та чому ідеологія самосійности, самодіяльности і самопошани є такою важливою для нього.

Вступаючи в друге пів-століття Союз мусить, як і досі, продовжувати свою культурно-освітню працю на громадській і церковній ниві. Ця праця безконечна, вічна, бо все є нове покоління, якому треба защепити ідеали союзу (служити своєму українському народові та зберігати і розбудовувати своє культурне життя в Канаді). Поруч цієї праці, Союз мусить звернути увагу на зміни, які заходять в законах й які торкаються нашого щоденного життя. Канада дала нам можливість розвинути самостійне українське життя, тож час наступив щоб ми захищали те добре життя, яке ми мали та зараз маємо від всього того, що загрожує йому. З вірою у Бога і надіючись на свої власні сили, доповідачка сказала, що перед нами і Союзом Українок Канади є світла майбутність.

Пані Боднарчук подякувала за таку цікаву і захоплюючу доповідь і за таку гарну українську мову. По цім покликано голову церковної управи п. Нестора Михальчука до слова. Він сказав, що дуже гарно що наша організація належить до СУК і також працює для церкви. По цім покликано до слова дорогу, несподівану гостю пані Оксану Любич, з Австралії. Вона дала нам признання за проороблену роботу. Зі зворушенням висловилась, що ми щасливі, що можемо так працювати у цьому вільному краю, не так як наші рідні, в поневоленій Україні. Рада була бачити пам'ятник Лесі Українки у „Гай Парку".

Слідував привіт панни Стефки Олійник, заст. голови Союзу Українок. Вона привітала присутніх і тих котрим неможливо бути присутніми і сказала, що згадуємо тих, що відійшли у вічність від цієї громади Св. Анни. Пригадала, що ювілейний з'їзд СУК відбудеться в наступному році в Саскатуні.

Д-р Ганна Янішевська дала привіт відділу Св. Кн. Ольги. Проголосила виставку історичних експонатів присвячену світлої пам'яти Симонові Петлюрі від 21—27 листопада, Тов. Сприяння УНРади, як також святкування 50-ліття СУК відділом Св. Кн. Ольги на 31 жовтня.

Пані Меланія Буряник була гостею від відділу Софії Русової. Д-р Зоя Плітас від жіночого відділу КУК і від Ділового Комітету Будови Пам'ятника Лесі Українки.

До кінцевого слова попрошено о. Критюка. Він сказав, що жінки дуже багато праці виконують при церкві, і помимо того що наша організація є світською, ми маємо Сестрицтво, котре турбується красою та чистотою нашої церкви.

Свято закінчено відспіванням „Достойно". Помимо того, що погода не сприяла, бо дощ падав весь день, учасників на нашім ювілейнім святі було багато, так що всі столи були заповнені.

Перекускою зайнялася пані Анастасія Мудра; мистецькою виставкою пані Ольга Михальчук, культ.-осв. реф., а виставкою недільної школи пані Марія Морозюк.

Юлія Никіфорук

СВЯТО ЛЕСІ УКРАЇНКИ

„Я на вбогім сумнім перелозі
Буду сіять барвисті квітки"
Л. Українка

Усе у першу середу у місяці припадають наші місячні збори. Так і цього року 2 лютого зійшлись членки жіночого т-ва ім. Лесі Українки у Ту Гилс до церковної залі на збори. Місяць лютий є місяцем Лесі Українки і кожного року наш відділ старається, щоб цей вечір провести у святочній атмосфері. Так і цього вечора у передній частині залі прекрасно убраний вишитим рушником

портрет поетки. Треба згадати, що рушник вишили п. Фарус і п. Ілюк.

По зборах культурно-освітня референтка п. Марія Солодюк прочитала з „Променя" дещо про Лесю Українку. По смачній перекусці, що подали пані: Ольга Ілюк, Марія Ілюк і Розалія Ілюк при помочі Анни Качмар і Марти Павлюк, усі присутні мали нагоду побачити фільми, що їх показувала Анна Свекла.

К. Мандрусяк

СПІЛЬНА ВЕЧЕРЯ ВСЬОГО РОДУ

Ту Гилс, Альберта

Вже кілька років як ми мали спільну вечерю, то цього року 18 січня на Щедрий Вечір до церковної залі зійшлися членки Союзу Українок Канади ім. Лесі Українки у Ту Гилс і разом з церковними членами з родинами разом мали спільну Святу Вечерю. Коло 7:00 години, як уже всі зійшлися парох о. Зубрицький почав коляду „Бог Предвічний". По тім членки подали дуже смачну вечерю, яку всі принесли. Господарем вечора був п. Мулька. По вечері усі спільно колядували.

Не всі мають нагоду подорожувати, то пан Ґелета і пані Свекла висвітлювали фільми з країн і міст, де вони були.

Вже пізненько усі вдоволені розійшлися додому.

ВІДІЙШОВ ЗАСЛУЖЕНИЙ ГРОМАДЯНИН

Дня 30 листопада 1976 р., в лікарні Ст. Боніфас, відійшов у вічність Олекса Назаревич — один із провідніших членів української православної громади міста Вінніпеґу, учитель тутешньої школи, ревний виховник молоді, щирий громадський працівник і передовий член та бувший голова Катедральної громади Пресвятої Тройці.

Після похоронних відправ, тлінні останки покійного зложено до могили на цвинтарі Ґлен Іден в п'ятницю 3 грудня.

Олекса народився 14 вересня 1912 у Вінніпеґу, в родині Йосифа і Палагії Назаревичів. Початкову й середню освіту отримав у школах в Гейзелридж, Ман., і у Вінніпеґу. По закінченні середньої освіти записався до Духовної Семінарії, і з

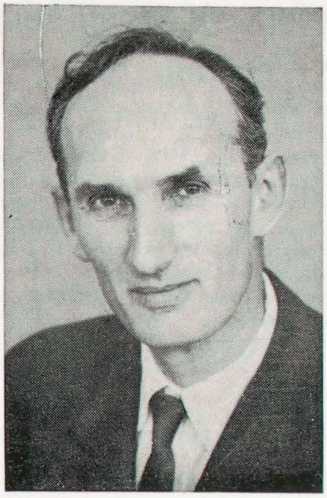

гарними успіхами поступав у своїх студіях. Однак в половині студій — в наслідок необхідної потреби допомогти молодшим братам здобути належну освіту — Олекса залишив Духовну Семінарію та перейшов до т. зв. „Нормальної Школи", по закінченні якої отримує право навчати в державних школах. Спочатку навчав у місцевості Сеньків, пізніше — В Карловрі, Ман. Після кількох років учителювання, вписався Олекса на дволітній військовий вишкіл в армії.

Бажаючи здобути вищу освіту, після військового вишколу, вписався до Манітобського університету, де по кількох роках студій осягнув академічні ступені „Б.А. Гонорс" в математиці та „Бі Ед.".

Учив через два роки в „Транскона Гай Скул", потім — в „Лорд Робертс Джуніор Гай Скул", і останньо в „Елмвуд Гай скул", у Вінніпеґу, де був затруднений понад 20 років, займаючи через довгі роки становище керівника Департаменту Математики тієї школи. Працював у цій школі до кінця жовтня 1976 року.

Покійний Олекса свою професію трактував дуже поважно. Він постійно пам'ятав про велику відповідальність учителя і виховника молоді, а тому працював в школі з повною посвятою, за що здобував дуже гарні успіхи і признання за свої виховноучительські труди.

В 1950 році Олекса одружився з Анною, дочкою Федора і Розалії із Ґудів, Саск. Господь поблагословив їх трьома синами і одною дочкою, — яким Олекса з дружиною дали добрі основи церковно-громадського виховання і всіх поставили на дорогу університетських студій.

Поруч професійної учительської праці цікавився Олекса також духовим життям свого рідного народу, життям Церкви і громадських організацій. Він своїх батьків отримав Олекса велику любов до всього свого рідного, — до української мови, народніх традицій, обрядів, звичаїв та духової культури, а тому на кожному кроці громадської активности міцно обстоював право української спільноти на плекання свого рідного духового життя. Свої тверді погляди підтримував завжди відданою працею та щедрими пожертвами.

Покійний Олекса був активним членом Товариства Учителів Живих Мов, Ради Української Школи при Консисторії, наших виховних Інститутів, Товариства Українців Самостійників та інших громадських організацій. Особливо багато потрудився Олекса для нашої молоді, для її духовного й фізичного розвитку. Він радо навчав релігії в Недільній Школі, рідної мови в Українській школі та провадив Літні Курси при Колеґії Св. Андрея.

Оставив покійний у великому смутку: дружину Анну; синів — Олена, Олексія і Юліяна; дочку — Олександру, стареньку маму — Палагію; братів — Миколу, Дмитра, Василя і Мирона та сестер — Марію, Ольгу і Євгенію, з їхніми родинами та велике число приятелів і друзів.

Учасник похорону

БЛ. П. ІНЖ. НИКОЛА СОРОЧИНСЬКИЙ

Дня 8 січня 1977 р. упокоївся на 68 році свого життя широко відомий на Буковині інж. Никола Сорочинський. Помер він в Оттаві а похоронений на православнім цвинтарі Ґлен Іден у Вінніпеґу. Похорон відбувся 13 січня.

Бл. п. Никола Сорочинський залишив у глибокому смутку свою дружину Ярославу, сестру Марія Волчинську, брата Володимира з дружиною Звениславою і брата Теофіла.

У світлу пам'ять покійного, приятеля нашої родини на Буковині, складаю на його свіжу могилу замість китиці квітів $10.00 на журнал „Промінь".

Анна Москалик, Вінніпеґ

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

БЛ. П. МАРІЯ ШПИТКОВСЬКА

„Відлітають сірим шнурком журавлі у вирій".

От так і наші старші членки по відділах одна по одній відходять з цього світу. Відходять наші працівниці, що своєю мозольною працею помагали будувати Народні доми, і наші святині прекрасили вишивками над якими ночей не досипляли. Вони їх прикрашували, прибирали. З кожним роком їх ряди меншають, а по малих відділах болюче це відчувається, бо старші відходять і нема ким їх заступити.

Наш відділ ім. Княгині Ольги знову поніс велику втрату — несподівано відійшла з цього світу на 71-му році свого трудолюбивого життя господиня наша, бл. пам'яти Марія Шпитковська.

Від свого приїзду з родиною на овочеву фарму в Бімсвіл в 1945 році вписується до нашого відділу і працює для добра нашої Церкви. Працює, займаючи різні місця в заряді, включно з головством відділу, а довгі роки сестрицею в церкві, залі чи громадській кухні. Прекрасно вишивала, тож багато пам'яток лишила по собі в церкві і своїй родині. Була покійна Марія тихої і лагідної вдачі то недаром так багато людей прийшли на її похорон.

Лишила Марія в смутку свого мужа Романа, синів Кирила і Дмитра, невісток Стефанію і Мирославу, восьмеро внуків, ближчу дальшу родину та багато приятелів, одну сестру в Україні і наш відділ, який довго буде відчувати її відсутність.

Щоб лишилась добра пам'ять по бл. п. Марії родина і приятелі зложили на невянучий вінок 600.00 дол. з чого 100.00 дол. на Музей Союзу Українок в Саскатуні і 50.00 дол. на „Промінь", якого передплачувала і читала.

На цвинтарі прощала Марію від відділу Союзу Т. Д. Лиса з якою довгі роки працювала.

Спи, дорога сестро Маріє, блаженним сном, хай канадська земля буде Тобі легкою, а пам'ять по Тобі в родині твоїй і між нами буде вічною.

Т. Д. Лиса

РОБЛИН, МАН.
ВІДДІЛ ІМ. ДОНЬКИ УКРАЇНИ

Річні збори відділу відбулись 8 грудня 1676 у церковній залі. Присутніх членок було 17. Предсідницею зборів була голова пані П. Бугера, секретарювала пані А. Горбай. Молитву „Отче наш" провів о. прот. -. Труфин, Вшановано однохвилинною мовчанкою відійшовших у вічність членок.

Членки заряду та комітетів здавали звіти.

Діяльність товариства: за рік 1176 відбулося 10 місячних зборів. Відділ влаштував такі імпрези: Пирогове пущеня, продаж великоднього печива, Спільне свячене, Храмовий обід, видали вечерю на Громадському пікніку, обід на Окружнім З'їзді. Помогли приготовити і видати вечерю для п-ва Стефана і Павліни Корчаків на їх 25-літній ювілей подружжя. Помогли 12 родинам з похоронними перекусками, а чотирьом родинам з поминальними обідами.

Товариство передплачує журнал „Помінь" до місцевого шпиталю, дарує чашу на Музичному фестивалі, цього року чашу виграла Маруся Знак, а Славка Хіль отримала чашу від нашого відділу за найвищі оцінки в 9-ій клясі української мови.

Наш відділ відсвяткував свято Лесі Українки, академію Тараса Шевченка, 50-літній Ювілей Союзу Українок Канади, Свято Книжки і Листопадове Свято.

Анна Горбай була делеґаткою на Окружний З'їзд в Роблин. Отець Є. Труфин провадить Українську школу щосуботи, допомагає йому пані лисавета Никифорук. Також пані Є. Никифорук приготовляє дітей до програми на концерти. Товариство цього року жертвувало гарну суму грошей на підтримку церкви та складало пожертви на інші цілі.

Фінансовий звіт. З року 1975 осталося в касі $1,442.67, прихід у 1976 році — $2,826.46, розхід у 1976 році — $3,517.21, в касі осталось $751.92.

Заряд на 1977 рік: уступився голова — Павліна Буґера, голова — Марія Фітьковська, заст. голови — Параскевія Капець, секр. — Олена Клемецька, касирка — Леонтина Піць, культурно-освітня референтка — добр. Емілія Труфин. Контрольна комісія — М. Горбай, Анна Піць і Ольга Войтюк. Телефонічний комітет: Євдокія Корчак і Павліна Буґера. До оголошень: Мирослава Горбай і Параскевія Капець. Базаровий комітет: Є. Корчак, Т. Феденюк, М. Хіць і Р. Лугал. Сестриці: М. Проник, М. Швайківська, Є. Корчак, Марія Хіць, Т. Феденюк і Р. Лунгал.

При нашім відділі працюють переважно старші віком членки. Було би добре, щоб наші молодші жінки зацікавилися і ставали в ряди Союзу Українок Канади.

Анна Горбай, секр.

ОТТАВА, ОНТ.
ВІДДІЛ ІМЕНИ ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулися 15 листопада 1976 року в залі Української Православної Громади. Відділ має 29 членок, на зборах було присутніх 19. Голова відділу пані М. Лазарович відкрила збори хвилинною мовчанкою. Головою зборів була пані З. Волох, секретаркою пані В. Василенко. Членки управи, референтки, голови комітетів здавали звіти за свою працю. За рік відділ мав вісім місячних зборів і п'ять засідань управи. Членки беруть активну участь не тільки при відділі, але також у церковно-громадській праці. Працю відділу можна поділити на п'ять основних ділянок:

1. Господарська, 2. Церковно-громадська, 3. Імпрези Союзу, 4. Опі-

ка над СУМК та Недільною школою, 5. Зовнішні зв'язки. Господарська праця відділу включає всі обіди при громаді. Членки помагають з перекускою місцевому відділові ТУС на забаві „Пущення", яку вони влаштовують у листопаді, також приготовляють перекуску після Місійної Служби Божої Східньої Єпархії, вечерю на Маланку, яку влаштовує управа громади. Йорданську вечерю, великоднє спільне свячене і обід на храмове свято для всієї громади. Крім того кожного року членки приготовляють великодні кошики для старших і самітніх.

Церковно-громадська праця: майже всі хористки церковного хору є членками Союзу. Маємо членок-учительок Рідної та Недільної шкіл. Членки доглядають церковні речі, ходять під час Різдвяних свят колядувати на фонд будови церкви, мають кіоск при бінґо, який провдить громада, відвідують хворих членок і парафіян. Хочу підкреслити працю референтки бінґо пані К. Корінець, її посвята для відділу неоціненна.

Імпрези: У лютому місяці на чергових зборах відзначили день народження нашої патронки Лесі Українки, було прочитано коротеньку біографію і дещо з її творчости. Мали виставку картин пані А. Керелюк, на День Матері під час концерту вшанували двох пань квітами пані А. Водяну і пані С. Новіцьку. Дуже приємним вечором була зустріч з пані Е. Остапчук, на якому управа відділу і члени ТУС сердечно вітали її з одержанням найвищої нагороди в Канаді — ОРДЕНОМ КАНАДИ. Ця зустріч відбулася в домі голови Союзу пані М. Лазарович.

У місяці червні мали вечерю на закінчення сезону, в одному з гарних ресторанів Оттави, на якій Союз гостив двох членок за їхню щиру, віддану працю для відділу — пань: А. Чінківську і К. Лящук. Після вакацій, членки знову приступили до праці. Надходило храмове свято громади, а також візитація нового єпископа Миколая. Це була його перша візитація, як єпископа в Східній Єпархії. Членки Союзу і вся громада доклали всі зусилля, щоб належно привітати єпископа Миколая в нашій громаді. День храмового свята збігся з днем народження добродійки Равлюк. Під час святочного обіду голова Союзу пані М. Лазарович привітала добродійку Равлюк з днем народження, а хор проспівав їй „Многая літа", коли їй піднесли прекрасний торт від Союзу.

Головною імпрезою 1976 року було святкування ЗОЛОТОГО ЮВІЛЕЮ нашої, дорогої для нас жінок-українок організації С.У.К. Багато праці вложено було управою, відбувалися засідання, обмінювались ідеями, старались зробити це свято урочистим. І при допомозі членок, жінок громади, навіть парафіян — управі Союзу вдалося зробити це відзначення дійсно урочистим. Про це святкування писалося вже раніше.

Референтка СУМК пані В. Сеньчук відвідувала місячні збори сумківців і допомагала їм порадами. Про діяльність СУМК вона сказала: „Праця і програма сумківців цікава і різноманітна. Сумківці навчаються писати писанки, належать до молодечого хору, капелі бандуристів, мають тісний зв'язок з Централею своєї організації та іншими відділами, троє сумківців були на вищих культурно-світніх курсах цього літа.

Референтка Недільної Школи пані Ґ. Заячковська дала звіт про стан школи, навчання і учительський склад. Для навчання в школі відділ закупив Біблії і всі потрібні матеріяли, починаючи від садочка аж до четвертої кляси включно.

Зовнішні зв'язки: відділ входить до місцевого відділу КУК. В 1976 році було дві делегатки до КУК. Делегатка пані К. Мосійчук була скарбником КУК і брала активну участь під час Українського Тижня в Оттаві, який був організований в честь нашої Державної Незалежности. Союз належить до Льокальної Ради Жінок, мав дві представниці, одна з них пані О. Сліпченко є членом управи Ради Жінок. 1-го липня управа Союзу була запрошена на урочисту церемонію — одержання свідоцтв новими горожанами, які вручав їм особисто прем'єр Канади П'єр Е. Трудо. Після церемонії було прийняття, на якому наші пані мали змогу говорити з паном П. Трудо.

Наш відділ помагає фінансово: пожертвували на Будівельний Фонд Церкви, на Музей Союзу — $200.00; СУМК — $332.33; „Промінь" — $50.00; СУС — $400.00; Інститут Св. Володимира — $100.00; організаційний Фонд Союзу — $25.00; $30.00 на концерт Св. Миколая для дітей. У касі осталось $473.72.

Управа відділу на 1976/77 р.: уступаюча голова — М. Лазарович, голова — Г. Михальчук, заступниця голови — В. Василенко, кореспондентка — добродійка Равлюк, рекордова секретарка — І. Мушка, фін. секр. — У. Строкан. Контрольна комісія: І. Мушка, Ґ. Прокопович, добр. Равлюк. Господиня — Г. Желем. Церковний комітет: Т. Штепа, К. Лящук. Добродійний комітет: М. Голюк, В. Чіх.

Референтки: культурно-освітня — З. Джексон, СУМК — Л. Івашко, КУК — В. Василенко, Льокальної Ради Жінок — О. Сліпченко, крамниці — М. Токарик, бінґо — К. Корінець.

Віра Василенко, заст. голови

ТУ ГИЛС, АЛЬБЕРТА ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні Збори відділу відбулися 1 грудня 1976 р. у церковній залі. Голова Галя Маріянич відкрила збори молитвою. Потім привітала присутніх членок і висловила подяку за щиру кооперацію за минулих 10 років коли вона була головою.

Предсідницею зборів була п. П. Мулька і п. Л. Ґілета секретаркою. Павліна Мулька подякувала голові Галі Маріянич за її щиру працю в товаристві. На місци було ушанувати її і Єлисавета Чомік причіпила їй корсаж, а Єлисавета Рибак вручила дарунок за її умілий провід за минулих 10 років.

Опісля слідували звіти з діяльности заряду і комітетів. У касі залишилось $2,337.23. У році 1976 було 59 членкинь. Членки приготовили і видали 4 похоронні обіди, 1 поминальний обід, один бенкет, мали дуже успішний весняний чай і домашнє печиво. Разом з церковною громадою приготовили обід на храм і мали пирогову вечерю та базар. Членки помагають і збирають на недугу рака і на Червоний Хрест.

Ушанували 4-ох членкинь 25-літнім Ювілеєм при товаристві. Шпитальний комітет відвідує хворих у шпиталі і домах з дарунком і карткою. Під час Різдвяних свят відвідуть усіх з дарунками у шпиталі і „Нирсінґ Говм". Також відвідують отця і добродійку з дарунком на свята. Читають усі обіжники, виплатили на стипендійний фонд, і фонд Наталі Кобринської Дають жертву

до церковної громади. Жертвують на „Промінь", передплатили за „Промінь" до шпиталю. Виплатили нагороду за найвищі марки в українській мові у місцевій школі. На рік 1977 вписалось 45 членок.

Заряд відділу: голова — Єлисавета Чомик, уступивша голова — Галя Маріянич, заступниці голови: 1-ша — Марія Чернівчан, 2 — Анна Їфтоді, 3 — Павліна Мулька, рекордова секретарка — Марія Бук, фін. секр. — Єлисавета Рибак, кор. секр. — Марія Андріящук, до англ. преси — Е. Липка, до української — К. Мандрусяк; господині: Марія Олійник, С. Сакалюк, М. Романчук, Церковний комітет: Розалія Бачинська, Марія Ільків, Анна Качмар, Є. Чомик, Є. Рибак. „Променя" — К. Паламарук. Комітет мистецтва: Н. Никифорук, Анна Свекла, Марта Павлюк, Марія Фіярчук. Ком. освіти: Марія Солодюк, Марія Андріящук, Ольга Качмар. Привітальний комітет: Марія Чернівчан, К. Григірчук. Контрольна комісія: М. Фіярчук, А. Їфтоді, К. Паламарук.

Уступаючій голові пані Галі Маріянич признання і подяка за добру і довголітню працю, а новій голові Єлисаветі Чомик побажання успіхів для добра нашого товариства і організації.

Членки нашого відділу бажають редакції „Промінь" кріпкого здоров'я.

К. Мандрусяк

СМОКІ ЛЕЙК
ВІДДІЛ ІМ. О. КОБИЛЯНСЬКОЇ

Річні збори відділу відбулися 1-го грудня 1976 в залі Українського народного Дому. Збори відкрила п. М. Паламарик, хвилиною мовчанки вшанували померших членок. Секретаркою зборів була п. М. Кокотайло.

Слідували звіти, що їх здавали членки управи відділу: голова, секретарка і касирка та інші комітети. Ці звіти становили виказ діяльности відділу впродовж року, яка була досить велика і корисна. Місячних зборів відбулося 11 — Відділ опікується лекціями українських танків, на які вчащає коло 65 дітей.

Заходом відділу відбулись такі свята — Роковини Шевченка, День Матері, Свято Книжки, роковини Лесі Українки і Ольги Кобилянської і відсвяткували концертом 50-ліття Союзу Українок Канади. Членки відділу приготовляли весільні вечері, похоронні обіди та перекуски, бенкети для різних клюбів. Приготовили Йорданську Святу Вечерю для членів і їх родин і вечерю на Маланку та пущення. Відвідували членів з колядою, помагали у збірках Червоного Христа, кожного місяця членки відділу приготовляють і видають вечерю для Лайонс Клюбу. Комітет відвідує хворих у шпиталі і дома. З великим успіхом відбувся Осінний базар, де також мали випродаж вишивок і домашнього печева. Ми гостили членок з Провінційної і Крайової Екзекутиви з Едмонтону, де була присутня редакторка Н. Когуська, коли відвідували наш відділ.

Управа відділу вручує ложечку з відзнакою для членки, яка впродовж року була присутня на кожних зборах.

Ми читаємо всі обіжники і листи які приходять з централі Союзу Українок Канади, посилаємо делеґатку на Провінційний з'їзд до Едмонтону.

Пожертви, що їх склав наш відділ — $12,000.00 на парафіяльну хату, на журнал „Промінь" $88.00, на організаційний фонд $10.00, на місцеву церкву $200.00, на Народний Дім $600.00, на Стипендійний фонд $10.00, Наш відділ сповняє бюджет до централі. Ми передплачуємо „Промінь" до льокального шпиталю, до „Нирсінґ Гом" і до Старечого дому.

З року 1975 осталося у касі $6,107.34, приходи в 1976 $24,268.35, розходи $25,384.90. У касі лишилось $4,990.79.

Заряд відділу на 1977 рік: голова — Ловіза Врайт, заст. голови — Павліна Садова, секр. — М. Антонюк, касирка — М. Евасюк; референтка журнала „Промінь" — Є. Рошко, освіти — М. Рацой, куховарські книжки — М. Кокотайло, кореспонд. секр. до „Променя" — М. Паламарик. Контрольна комісія: Л. Леськів, Б. Дін і Д. Слемко.

Відділ засилає журналові „Промінь" та його редакторці найкращих успіхів на рік 1977.

Марія Паламарик, кор. секр.

СТИРДЖЕС, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу ім. Лесі Українки відбулися в церковній залі 14 грудня грудня 1976, по полудні. Збори відкрила голова Софія Бурим відспіванням „Цацю Небесний".

Пані Бурим привітала членок , які прибули на збори і подякувала зарядові і членкам за їх підтримку через цілий рік. В цім році наш відділ уплянував вишити нові обруси до церкви. Цією працею зайнялися членки, котрі більше управлені в вишиванні. Пані Бурим окремо подякувала цим членкам за їх труд, а також пані Анні Тордон, яка маючи 77 років ще активно працює в відділі. В своїм вільнім часі вона вишила з маленьких кусочків полотна верх ковдри, котру членки згодилися зробити. Членки відділу — пані Юлія Новик, Ольга Михалюк і Савеля Василинчук помагали малювати парафіяльну хату в Гаєс в приготовленню для нового пароха о. Павла Шадурського і добродійки Марії. Пані Бурим склала їм щиру подяку за їх добровільну працю і тим членкам котрі прибули почистити церкву і залю. Також поза працю в своїм відділі, членки вибрали комітет на окружні жіночі збори в справі спільної вечері на День Подяки. Члени і членки з громади в Стирджис численно взяли численно взяли участь в цім святі,

З праці і діяльности відділу через цілий рік пані Бурим дала окремий звіт. Членки влаштували спільне свячене у Великодний понеділок. Перед Великоднем мали чайне прийняття, випродаж Великоднього печива, писанок і ручних робіт, зайнялися храмовим обідом; приготовили 3 перекуски по похоронах; 5 поминальних обідів; влаштували осіннє чайне прийняття, випродаж печива ії ручної роботи.

В пам'ять членок, що відійшло на вічний спочинок, вшановано їх тихою молитвою.

Слідували звіти секретарки, касирки, контрольної комісії, господинь, і шпитального комітету.

Вписалося 34 членки, 6 свідомих жінок з Прісвил належать до нашого відділу і разом з своїми чоловіками працюють при відділі і церковній громаді.

Заряд вибраний на 1976 рік: голова — Софія Бурим, заст. голови — Ольга Михалюк, секретарка — Стефанія Іванів, заступниця секретарки — Марія Михалюк, касирка — Єлена Будник. Контрольний комітет — Савеля Василинчук, Юлія Новик і Вероня Лазарук; господині ті самі, що в минувшім році з додатком Єлени

Будник. Шпитальний комітет — Петруня Ґолда, Анастасія Жмут з Стирджис, Марія Загарія і Анна Тревич з Прісвил.

Наш відділ жертвував на слідуючі цілі: церкву $1,000.00, на Інститут Могили $25.00, Колегію Св. Андрея $25.00, „Промінь" $50.00, пані Шемелюк $100.00 на кошт поїздки і потреби Централі Союзу Українок.

11 листопада 1976 р. ми святкували 50-ліття Союзу Українок Канади, на якім мали приємність вітати високодостойну голову Союзу пані А. Шемелюк у своїм відділі. З цієї нагоди вітаємо Централю і складаємо зарядові, комітетам, управі провінційній і окремим відділам щиро-сердечний привіт від заряду і членок відділу ім. Лесі Українки в Стирджис. Бажаємо кріпких сил і витривалости в виконанні Вашої цінної праці.

Щасти Вам, Боже!

Стефанія Іванів, секретарка

ҐЛЕСЛИН, САСК. ВІДДІЛ ІМ. ОЛЬГИ БАСАРАБОВОЇ

Річні збори відділу відбулися 5 грудня 1976 р. в церковній залі, у присутності 10 членок.

Голова відділу пані Анастасія Гаврилів відкрила збори. Однохвилинною мовчанкою вшановано пам'ять членок відійшовших у вічність. Предсідницею зборів була Анастасія Гаврилів, а секретаркою була Катерина Данилів.

У своїм слові голова відділу привітала присутніх і щиро подякувала членкам за їх працю та гарну кооперацію.

Звіти з цілорічної діяльности товариства здали членки заряду і комітети.

Діяльність: Впродовж року відбулося 6 місячних зборів, одні річні збори. Відсвяткували церковний празник, приготовили прийняття для голови Союзу Українок пані А. Шемелюк, одну весільну вечерю, дві похоронних перекусок і пущення.

Членки відвідували хворих у шпиталі, висилали квіти і картки, а також відвідували старших по домах.

Наш відділ є малий, маємо 12 членок і 3 почесних, працюємо більше при місцевій церкві, по змозі жертвуємо на народні інституції.

Фінансовий звіт: з 1975 року осталося в касі $2,644.87, прибутки в 1976 році $985.99, видатки $919.76, осталося в касі $2,711.10.

Заряд відділу на 1977 рік: голова — Марія Гарасим, заступниці голови — Анастасія Гаврилів, секр. — Катерина Данилів, касирка — Анна Буй. Шпитальний комітет — Єва Дмитришин. Контрольна комісія — Єва Дмитришин, Рузя Бойко і Гилда Зубяк.

Марія Гарасим, секр.

ВОТЕРФОРД, ОНТ. ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні Збори відділу відбулися 16 листопада у церковній залі. Голова П. Щербань відкрила збори молитвою, і членки ушанували пам'ять померших членок відділу. Предсідницею зборів була Рузя Галик, секретаркою Павліна Залуцька. Уступаючий заряд дав звіт своєї праці за минулий рік. Впродовж року т-во відбуло 6 місячних зборів, 4 засідань, Спільне Свячене, пущення, празник, Йорданську Вечерю, 6 вечерів, 3 забави, 5 перекусок, 4 весілля, 3 ювілеї, 4 похоронні обіди, продажі печива і писанок. Відвідували хворих членок, посилали квіти і картки до шпиталю хворим членкам. Святкували День Матері, Лесі Українки, 4 Панахиди і реферати. Членки співають у хорі, і ходили колядувати.

За рік відділ жертвував $3,000.00 на місцеву церкву, $25.00 на Музей Союзу, $30.00 на фонд недуги серця, два ювілеї $30.00, $25.00 на Фундацію Лесі Українки, $10.00 в пам'ять добр. Федак, $25.00 на візитацію у Брентфорді, $25.00 на візитацію в Вотерлу, $55.00 на Фундацію поборювання недуги рака, $50.00 на Інститут Св. Володимира. Виповнили бюджет в сумі $113.00.

Фінансовий звіт: з року 1975 — у касі 1,429.58, прибутки у 1976 році — $6,365.20, видатки — $7,248.93. У касі осталося — $545.85.

Голова пані П. Щербань щиро подякувала членкам за працю і приступили до вибору нового заряду: голова — Ольга Андрушко, заст. голови — Марія Свитальська, рекордова секретарка — Рузя Галик, касирка — Оля Макаданська, фінансова секр. — Анеля Андрушко. Контрольна комісія: Софія Новак, Оля Федченко і Марцеля Ґулька. До відвідування хворих — Параскевія Щербань. Старші сестриці до церкви — Віра Сидловська, Марія Сокирка і Марфа Рабієвська. Молодші сестриці — Рузя Галик і Анеля Андрушко.

Рузя Галик, секр.

Українська вишивка

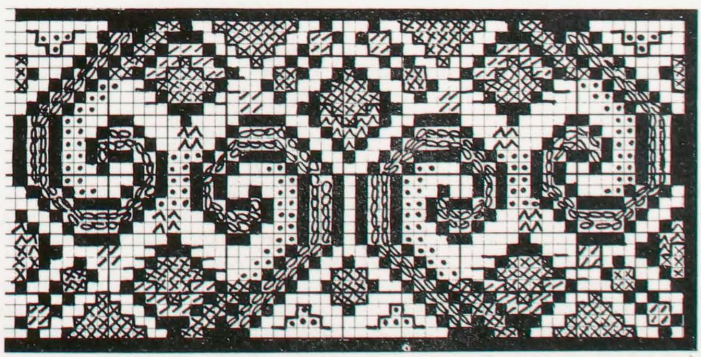

Взір з Буковини, повіт Заставна, село Дорошівці.

Стіби-хрестикові, стебнівка, ланцюжок. Гарний взір до чоловічої сорочки
■ — чорна, X — червона, V — зелена, / — синя, • — жовта
ооо — золотий ланцюжок.

Музей Союзу Українок Канади
Східня Філія — Торонто

ВЕЛИКОДНА ПАСКА

10 горняток муки
1 ложечка соли
¾ горнятка цукру
½ фунта теплого масла
2 ложки меду
¼ горнятка оливи
3 жовтки
2 цілих яєць
1½ горнятка води, теплої
1½ горнятка молока, праженого
½ горнятка води, теплої
2 ложки дріжджів
2 ложечки цукру

Розпустити 2 ложки цукру в теплій воді, додати дріжджі і хай постоїть 10 хвилин. До гарячого молока (не кип'ячого) додати оливу, мед і хай вистигне до літеплости. Окремо вибити яйця на піну, додати цукор і дальше вибивати до білости.

До води додати молоко з медом. вимішати, вилляти яйця, додати дріжджі і легко вибити. Замісити легко теплою посоленою мукою, тісто має бути вільне додаючи увесь час топлене масло і місити, щоб відставало від руки. Поставити в тепле місце щоб тісто підросло в двоє, около 1 до 1½ години.

Вибробляти і накладати в наперед приготовані форми, хай підросте около години. Помастити верх яйцем і пекти при темп. 300 між 45 до 60 хвилин. Робити 3 середньої величини паски.

Л. Кут

БАБКА

⅓ горнятка літеплої води
1 ложечка цукру
2 пакетики скородіючих дріжджів
3 ложки муки
2 цілі яйця
8 жовтків
⅔ горнятка цукру
2 ложки меду
½ горнятка топленого масла
2 ложки олії (Мазола або Сафло)
1 ложечка соли
1 ложечка ванілії
Терта шкірка одної цитрини
Сік одної помаранчі
5½ горнят пересіяної муки приблизно).
1 горнятко родзинків.

Змішати воду з цукром, всипати дріжджі і дозволити дріжджам розпуститись. Додати 3 ложки муки і добре вимішати. Дозволити розчині підрости. Вбити разом яйця і жовтки. Додавати цукор малими частками і вбивати. Додати решту складників крім муки і родзинків та добре разом убити. Змішати цю масу з розчиною і перемішати. Замісити, даючи стільки пересіяної муки, щоб тісто було вільне. Тісто має бути багато вільніше, як на хліб. Добре вимішати способом витягання тіста вгору. Тоді додавати помиті родзинки і перемісити. Накрити і дозволити вирости в теплому місці. Коли наросте, помісити і ще раз дозволити вирости. Приготовити високі форми та довільно вимастити м'яким маслом. Наповнити тільки одну третину форми тістом. Поставити в теплому місці.

Тісто має потроїтися об'ємом. Пекти спочатку в мірно гарячій печі (375) 10 до 15 хвилин, тоді знизити температуру до 325 на приблизно 20 хвилин, а після того ще раз знизити до 300 або 275, залежно від печі. Пекти всього разом одну годину приблизно.

Вийнявши бабки з печі, дозволити їм постояти у формах кілька хвилин. Тоді уважно вийняти на застелену подушку. В часі охолоджування обернути кожну бабку кілька разів, щоб не злежувалася.

СИРНА ПАСКА

2 ф. свіжого сухого сира
¾ масла
1½ горнятка цукру
4 жовтки
1 яйце
1 горнятко густої сметани
1 ложечка ванілії
дрібка соли.

Перетерти сир через ситко два рази, масло перетерти з цукром, додати сир і сметану і добре вибити, вибити яйце з жовтками і додати до маси, дати сіль і ванілію, добре вибити; вибити на туго сметану і добре вимішати. Вистелити пластиковий вазонок потрійно зложеною марлею (cheesecloth) дати масу до вазонка, верх накрити звогченою марлею і малою тарілкою. Верх тарілки поставити тягарець, цеглу, чи що інше, і дозволити, щоб сироватка стікала через дірки в посуді. Лишити в холодній місці на 24 години. Вибрати з посуди, удекорувати і держати в холодільнику.

EASTER PASKA

2 pkgs. dry yeast
1 tspn. sugar
½ cup lukewarm water
6 eggs
½ cup sugar
1½ cups milk
1½ tsp. salt
½ cup melted butter
8 - 9 cups flour.

Dissolve 1 teaspoon sugar in ½ cup lukewarm water, sprinkle yeast over and let stand 10 minutes. Scald 1½ cups milk and cool. Combine cooled milk and 1 cup flour add yeast and beat well. Cover and let stand in warm place till light and bubbly. Beat eggs with sugar and add melted butter. When the sponge has risen to double combine with egg mixture. Slowly add remaining dry ingredients. Knead thoroughly, until dough is smooth and no longer clings to hands. Cover and let rise till doubled. Punch down and let rise again about 1 hour. Make two small or one larger round paska. Make round loaf and put in greased pan not quite half full (base). Decorate base in following way, —

Take enough dough to roll out 3 lengths ½ inch thick about 25 inches long, braid and place in a circle along edge of base. Join ends neatly. Make a similar braid a bit shorter and ease it in a circle inside first braid. Roll another piece of dough 3 times width of pan, cut in half, curl the 2 ends of each length in opposite directions, and place on top to form cross. Flatten a piece of dough into a 1 - ½ inch circle, and snip edges in a few places and place on center of cross. Let rise to double size. Brush with beaten eggs. Bake in 350° oven for 15 minutes. Lower heat to 300° and bake 45 minutes longer. Let your imagination be your guide to trimming and decorating paska.

ПІДЛИВА ДО ШИНКИ АБО КОВБАСИ

3 накруто зварених яєць
2 ложки білого хрону з оцтом
солодка сметана

Зварені яйця посікти на дрібно, дати хрін і солодку або квасну сметану, добре вимішати.

ПРИДБАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ

О. Гуменна — Ітонія, Саск. 1
Л. Бот — Скарборо, Онт. 1
М. Самоїл — Едмонтон, Алта. 1
І. Кушпета — Торонто, Онт. 1
Д. Гнатюк — Тарнополь, Саск. 1
Н. Шемелюк — Едмонтон, Алта. 1
О. Гай-Головко — Вінніпеґ 1

Зголосились безпосередньо за журналом:
Анна Качковська — Монтреал, Кв.

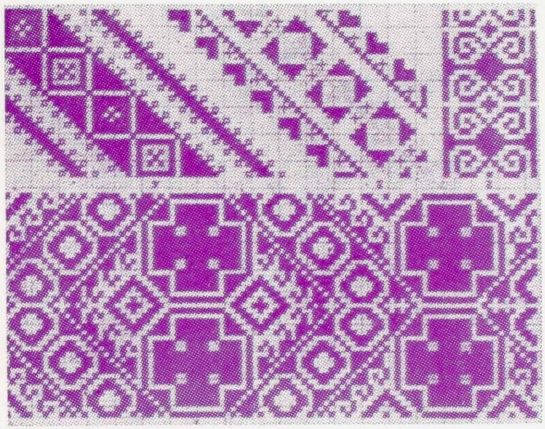

УКРАЇНСЬКІ БУКОВИНСЬКІ ВЗОРИ

СХІДНЯ ЕКЗЕКУТИВА СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ подає до відома, що АЛЬБОМ УКРАЇНСЬКИХ БУКОВИНСЬКИХ ВЗОРІВ в традиційних кольорах вже вичерпується, отже замовляйте.

Збірка нараховує 1,405 взорів на 74-ох окремих сторінках українською, англійською і французькою мовами, включно з історією, інструкціями і малюнками, як можна пристосувати взори до модерної ноші. Книжка має історичну вартість.

Кожна сторінка, розміром 9½" на 13", є добре розрахована, щоб їх можна було легко відчитати для вишивання.

Книжка видана в твердій оправі і може послужити вам як найкращий подарунок на свята, весілля, дні народження, ювілеї і т. д.

Ціна Альбому в Канаді — $32.50 з оплатою; в Америці — $34.00 з оплатою.

Ціна поза границями Канади і Америки — $35.00 з оплатою.

Просимо висилати Моней Ордер на повну суму-ціну і оплату — з Вашим замовленням на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N.,
EASTERN EXECUTIVE
ALBUM COMMITTEE CHAIRPERSON —

Mrs. M. TELEGA

1402 HALL AVE., WINDSOR, ONT. N8X 4R4

ІНДИВІДУАЛЬНІ ПОЖЕРТВИ

Йосипа Чепесюк — Тандер Бей, Онт. $50.00
П-во Д. і Е. Угринюки — Вінніпеґ, з нагоди ювілею подружжя 25.00
Зеновія Зміївська — Тандер Бей, Онт. 20.00
Катерина Юрків — Гаєс, Саск. 12.00
Анна Котишин — Вегревил, Алта. 7.00
Тетяна Лазарович — Едмонтон 7.00
Розалія Ґовда — Едмонтон 7.00
М. Ґаджоса — Ричмонд Гил, Онт. 6.00
Галя Маріянич — Ту Гилс, Алта. 5.00
Анна Ошуст — Едмонтон 5.00
Т. Дем'яненко — Ст. Кетеринс, Онт. 5.00
Анна Стасів — Тандер Бей, Онт. 5.00
Калина Сакалюк — Торонто, Онт. 5.00
Д. Гандзюк — Вінніпеґ, Ман. 5.00

По $4.00: — Б. Карпюк — Тандер Бей, Онт., Ольга Мельничук і П. Довганюк — Едмонтон, д-ка О. Сацевич Бирнабі, Б. К., Параня Гладинюк — Ніяґара Фалс, Онт., Д. Бялюк — Вегревил, Алта., П. Архутич — Содборі, Онт. П. Ткаченко — Бімзвил, Онт.

По $3.00: — А. Бойків — Келґарі, Алта., М. Волчинська — Вінніпеґ, Надія Мадей — Монтреал, Кве.

По $2.00: — С. Крикун і Ґ. Янішевська — Едмонтон, М. Фролов, Ґ. Салагуб — Торонто, Онт., К. Валентин, А. Ґерич, А. Кіпибіда — Монтреал, Кве., К. Грабовська — Давнсвю, Онт., А. Погранична — Ніяґара Фалс, Онт., Іван Світуха — Оттава, д-ка П. Свириденко — Содбурі, Онт., Анна Ткачук — Геффорд, Саск., А. Турчаняк — Алтикейн, Саск., Ф. Коваль — Летбридж, Алта., Анна Ґенька — Лашін, Кве., Анна Дутчак — Ошава, Онт., Марія Павлик — Саскатун, Надія Гаврилик і Марія Петрусенко — Чатам, Онт.

По $1.00: Т. Дребот — Монтреал, Кве., С. Кукурудза — Скарборо, Онт.

Складаю нев'янучий вінок у пам'ять моєї дорогої і незабутньої сестри, бл. п. Марії Чернявської в Едмонтоні, яка упокоїлась там в м. грудні 1976 року, у її світлу пам'ять складаю $10.00 на журнал „Промінь".

Доця Мандзюк, Торонто

— — — — —

Кладу нев'янучий вінок на могили моїх дорогих родичів, тата бл. п. Івана і мами, бл. п. Анни Олійників в їх пам'ять засилаю $5.00 на журнал „Промінь".

Софія Пилипів, Виниярд, Саск.

— — — — —

У другу річницю смерти мого дорогого мужа, бл. п. Ґеоргія Божика, який відійшов у вічність 1 березня 1975 року на 75-м році свого життя, у його світлу пам'ять складаю нев'янучий вінок і засилаю $10.00 на журнал „Промінь".

Дружина Марія Божик, Ривертон, Ман.

ISSN 0380-2140

P 31-O OCT 77
HAWRYSH MRS KATE
502-11112-101 ST
EDMONTON ALTA
T5G 2A2

ВЖЕ ВИЙШЛА З ДРУКУ

Книга має 12 статтей про мистецтво, кераміку, Різдвяні та Великодні звичаї, куховарство, ткацтво, ношу, танці, писанки, вишивки, літературу, музику та дереворізьбу.

Книга, розміром 8½ на 8½ цалів, гарно оправлена в тверду полотняну оправу з золотим витиском.

Крім 100 стор. статтей, книга має велику бібліографію, понад 100 гарних кольорових фотографій із українських канадських ручних виробів, гарний папір і чистий друк.

ЦІНА В ПРОДАЖУ $12.00.

ДРУКОВАНА В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ.

Замовлення висилайте на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
A 25, 11024 - 82 Avenue
Edmonton, Alberta, Canada
T6G 0T2